

ஆவணர்

விடை

8 00

ஆசிரியர்

மருதாம்பாள்

3

முதலாம்

தன் ஆசிரியர்கள் :
எம். ஐ. எம். நஹம்
எம். ஐ. ஏ. ஜயார்

அமைப்பில் :

நகுமான் ஏ. ஜம்பலர்
மீ. அ. நரசர்
மண்கபூர்

அறநிலா

எம். ஏ. ஷசன்
நீலா - தேவராசா
ஏ. கே. கல்யாற்றஹிம்

அட்டை அமைப்பு :

எஸ். குத்ரா

அனைத்துத் தொடர்புகளுக்கும் :

ஆசிரியர் : மருதூர் பாரீ,
முனைப்பு,
பொது நலக வீதி,
மருதமுனை,
கல்முனை,
இலங்கை.

கதைகளில் வரும் பெயர்கள் சம்பவங்கள் யாவும் கற்பனையே.
படைப்புகளுக்கு ஆக்கியோரே பொறுப்பு.

முனைப்பு இரண்டாவது இதழில் பிரசுரமான கவிதைகள் பற்றி பல விதமான கருத்துக்களைக் கேக்கக் கூடியதாகவிருந்தது. பெரும்பாலான அபிப்பிராயம் அவைகள் விளங்கவில்லை என்பது. இன்னும் சிலர் ஒரே வாசிப்பில் புரிந்து கொள்ள முடியவில்லை, ஆனால் பலமுறை மீண்டும் மீண்டும் வாசித்தபோது புரிந்து கொள்ள முடிந்தது. என்றனர். இன்னும் ஒரு சாரார் அபிப்பிராயம் சொல்லவே இல்லை. சொல்லுகிற அபிப்பிராயம் எங்கே பிழையானதாக இருந்து விடுமோ என, தங்களது ரசனையைத் தற்காக்கும் பாணியில் நன்றாக உள்ளன. என்றனர். கவிதையில் தேர்ச்சியுள்ள பலர் அக்கவிதைகளின் பலம் என்ன, பலவீனம் என்ன என உள்ளதைச் சொன்னார்கள்.

இவர்களது கருத்துக்களை தொகுத்துப் பார்க்கும் போது கவிதைகளைப் புரிந்து கொள்கின்ற தேர்ச்சியுடையவர்கள் மிகச்சிலராகவே உள்ளனர். பெரும்பாலானவர்கள் கவிதைகள் தொடர்பாக நிறைய அறிந்து கொள்ள வேண்டியவர்களாக உள்ளனர்.

ஒரு தரமான கவிதை எழுதப் படுவதை நிர்ணயிப்பதில் பல காரணிகள் பங்கு கொள்கின்றன. கவிஞனது கவிதைப் பாிச்சயம், எழுதுகின்ற விடயத்தில் அவனுக்குள்ள உண்மையான அனுபவம் கலை உருவங்கள் தொடர்பான கலை நுட்பங்கள்பற்றிய அறிவு என்பன தரமான கவிதைகளை உருவாக்குவதில் பங்கு கொள்கின்றன. அதே போல் தரமான வாசகனுக்கும் இவைகள் பற்றிய அறிவு அவசியம்.

எடுத்த எடுப்பிலேயே நல்ல கவிதையினை படைத்துவிட முடியும் என்று நினைப்பது; சகல கவிஞர்களுக்கும் பொருந்தாது. நல்ல கவிஞர்களாக இருப்பவர்கள் கூட தீவிர தேர்ச்சியிலேயே தங்களை இனங்காட்டிக் கொண்டிருக்கின்றனர், வசன இலக்கியத்தைவிட கவிதை எழுதுபவர்கள் எம்மிடையே பெருந்தொகையாக இருந்தும் அவர்களிடமிருந்து நல்ல சில கவிதைகளைத் தானும் பெற்றுக் கொள்ள முடியவில்லை.

ஓர் இலக்கியப் பத்திரிகை வெளியீடுவதை அனுபவத்தில் காணும் போதே தரமான விடயங்களை பெறுவதிலுள்ள சிரமத்தை உணர்ந்துகொள்ள முடிகின்றது. அதே போல் தரமான விடயங்களை சராசரி வாசகன் புரிந்து கொள்ள முடிவதில் இடர்களையும் உணர்ந்து கொள்ள முடிகின்றது. இந்த இடத்தில் தரமான கவிஞர்களை எழுத்தாளர்களை உருவாக்குதல், தரமான வாசகர்களை உருவாக்குதல் ஆகிய இரு விடயங்களிலும் முனைப்பு முக்கிய பங்கு கொள்ள நினைக்கின்றது.

இவைகள் அனைத்தையும் இரண்டு மூன்று இதழ்களில் செய்து விடலாமென்று நாம் நம்பவில்லை. கவிதைகள், கதைகள் தொடர்பான தொடர்ச்சியான கட்டுரைகளை வெளிக்கொணர்வதன் மூலம் நீண்ட காலத்தில் இதை சாதிக்கலாம் என்று கருதுகிறோம். மெறும்னே 'இலக்கியத் தரமான' பத்திரிகை கொண்டு வருவதிலும் பார்க்க நன்கு திட்டமிட்ட வழிமுறைகளில், நல்ல வாசகர்களை உருவாக்குவதும் தரமான கவிஞர், எழுத்தாளர்களை உருவாக்குவதும் ஒரு பத்திரிகை வெளியீட்டின் நோக்கமாக அமைய வேண்டும் என்பதில் முனைப்பு முனைப்பாகவே இருக்கின்றது.

அவள் செத்துக்கொண்டு வாழ்கிறாள்

(சிறு கதைத் தொகுப்பு)

A. H. M. பவர்.

அவள் செத்துக் கொண்டு வாழ்கிறாள் என்ற குறு நாவலுடன், நீர்க் குமிழி, அழிக்கப் பட்ட ஓவியம், தண்டனை, ஓர் ஆசிரியர் ஒருமாணவிக்கு பாடம் சொல்லிக் கொடுக்கிறார், கண்ணீர், அலைகள் ஓய்வதில்லை, நல்ல பாம்பு, அறியாம ஆகிய ஒன்பது சிறு கதைகளும் கொண்ட தொகுதி:

இதற்கு மருதூர்க் கொத்தன் அவர்கள் அணிந்துரை வழங்கியுள்ளார். இக்கதைகள் தினபதி, சிந்தாமணி, ராதா, மல்லிகை, மாணிக்கம் முதலான பத்திரிகைகள், சஞ்சிகைகளில் வெளிவந்தவை.

வெளியீடு : இஸ்லாமிய நூல் வெளியீட்டுப் பணியகம்.
சாய்ந்தமருது,
கல்முனை.

விலை : ரூபா 30.

பிரார்த்தனை. (சிறு கதைத் தொகுதி)

- M. I. M. முஸம்மில்.

பிரார்த்தனை, அம்மா வருவாளா?, மோகம் ஒன்று மாறுகிறது. வைராக்கியம், புதிய உலகை நோக்கி, அவளுக்கு வயது நாற்பது, சோதனைமேல் சோதனை, அவர்கள் பலிக்கடாக்கள் அல்ல, தமிழன் என்பதனாலே!, கனவுகள் நனவாகலாம், அவள் ஏன் போகிறாள் ஆகிய பதினொரு சிறுகதைகள் கொண்ட தொகுதி

இதற்கு அ. ஸ. அப்துல் ஸமது அவர்கள் அணிந்துரையும் கே. எஸ். சிவகுமாரன் அவர்கள் கருத்துரையும் வளங்கியுள்ளனர். இக்கதைகள் சிந்தாமணி, கலாவல்லி, தினகரன், வாரமஞ்சரி, புதிய உலகம், முஸ்லிம் குடும்ப சஞ்சிகை முதலான பத்திரிகை, சஞ்சிகைகளிலும், இலங்கை வானொலி முஸ்லிம் சேவையிலும் வெளியானவை.

வெளியீடு : பிறைப்பண்ணை
அக்கரைப்பற்று.

விலை : ரூபா 30.

மழக்குள் விழுந்த வெள்ளிகள் - நற்பிட்டியுனை பவர்.

மௌனவாசிப்பு, ஆத்மராகங்கள், நிலை, தொலைந்தே ரின் நினைவாக, தகிப்பு, நம்பிக்கை, புதியகாற்று, அவர்கள் சுவர்களுக்குள்ளே, காலடிச் சொர்க்கம், கடற்கரை தாகம், மரணம் வராதமனிதன் முதலான இருபத்தெட்டு கவிதைகளின் தொகுப்பு. வீரகேசரி, தினகரன், மல்லிகை போன்ற பத்திரிகைகள், சஞ்சிகைகளில் வெளிவந்தவையும், வெளி வராதவைகளும் உள்ளன; ஒரு புதிய கவிஞனின் கண்ணி முயற்சி. சோலைக்கிளி முன்னுரை வழங்கியுள்ளார்.

வெளியீடு : மாணவர்கள், கிழக்குப் பல்கலைக் கழகம்.

விலை : ரூபா 12.

கிடைக்கப் பெற்றோம் : **Leo News Letter.**

ஒரு கல்லூரியின் சஞ்சிகையில் வரவேண்டிய அம்சங்களுடன் ஓவியர் நகுலவின் 'இன்றைய உலக சமாதானம்' என்ற ஓவியத்தை முகப்பில்தாங்கி சசிகிருஷ்ண முர்த்தியின் 'சினிமா என்ற கலை', நிலாந்தனின் 'வழமைகள் ஒழுங்குகளை மீறிக் கொண்டு நவீன ஓவியம்' போன்ற சில காத்திரமான படைப்புக்களுடன், நல்ல பல கட்டுரைகளை உள்ளடக்கி வெளிவந்துள்ளது.

ஆசிரியர்கள்:- லியோ. எஸ். சிறிநங்க நாதன், லியோ. பி. ரகுநாதன்.

வெளியீடு : **Leo Club Of Jaffna Central College.**

முனைப்பு

மறுபடியும் மறுபடியும்

நற்பிட்டிமுனை பள்ளி

கியவிய வளைச்சுச் சனம். சனம் பள்ளிக்கூட மண்டபத்தால நிரம்பி வழியுது. சனத்துக்கு ஒண்டுக்குமே எல்லை புடிபடுகுதில்ல.

அதோ... வாறாங்க..... வாறாங்க..... எண்டு சொல்லிகிட்டே எல்லாரும் அமளி துமளிப்படுகிறாங்க..... வாரவங்களுக்குச் சரியாக கால்மைல் முன்னாலதான் அந்த நம்பிக்கை தருகிற செய்தி வருகுது. வாகனங்கள்ள வாராங்க. நம்பிக்கைக்குரியவங்களாக இல்லாவிட்டாலும், நம்பிக்கையத் தருகிற மாதிரி சனமெல்லாம் நினைக்கிறாங்க. மேல, வானத்தில ரெண்டு எலிக்கப்பல்கள் மெதுமெதுவாக சுழன்று திரியுது. கறபுற கறபுற எண்டு வானமெல்லாம் ஒரே சத்தம். காதக்கிழிக்கிற மாதிரி இரைச்சல். வானத்தில எரும மாடொண்ட உசிரோட போட்டு காலயும் கையயும் பிய்க்கிற மாதிரி அவதி.

நாலைஞ்சு நாளா பயத்தால ஒடுங்கிப் போயிருக்கிற சனத்துக்கு மேலும் பயத்தத் தருகிற சத்தம். கன்னிவெடிக்குக் கிழம்பிப் பறந்து திரியிற சருகுகள் மாதிரி, காக்கள் காத்துக்கு ஈடுகுடுக்கத் தெரியாம அங்காலயும் இஞ்சாலயும் சிறகு முறிய கலைஞ்சு போகுதுகள். கா... கா... எண்டு முக்கி முக்கி கத்துதுகள். அதையெல்லாம் கவனிக்காம கப்பல்ல ஓராட்சத விசிறி, தன்பாட்டுக்குப் போட்டுக் காத்தையும், காதையும் குடையது; குழப்பி அடிக்குது.

சனங்களைச் சுத்தி முன் பின் அறியாத ஆட்கள் நிக்கானுகள். மேல இருந்து தூவின மாதிரி, நாலுமாய் அஞ்சுமாய் நிக்கானுகள்... பாக்கிற இடமெல்லாம் நிக்கானுகள். அவங்கிட உடம்பெல்லாம் பச்ச நிற மாதிரியுது. பச்சநிறத்தில தடிச்ச சீலையால சேட்டும், லோங்குகும் போட்டிருக்காங்க. லோங்குகுக் காலுக்கு மேலால சப்பாத்தைப் போட்டுக் கட்டியிருக்காங்க. தலை

யில ஒரு சாக்குத் தொப்பி. கையில ஆளுக் கொரு கோல்மாதிரிக் கறுப்பு. அத ஆட்டி னாங்கெண்டா, அதுட குழலுக்குள்ள இருந்து புகையும், நெருப்பும் கலந்து வருகுது..... கூடவே வயிறறைக் கலக்குகிற சத்தமும் வருகுது..... எதிருக்கு ஆரும் நிண்டுட்டா அந்த இடத்திலயே சுருண்டு, விழுந்து, துடிதுடிச்சுச் செத்துப் போயிட ராங்க..... செத்தவங்கிட நெஞ்சிலயோ, தலையிலயோ கோடாலியால கொத்தின மாதிரி மடுவு தெரியுது..... அப்படியான கோலுகளோடதான் சனத்த வளச்சி நிக்கிறாங்க.

பள்ளிவாசல்லயோ கோவில்லயோ, வரிசை வரிசையா ஆட்கள இருப்பாட்டி சோறு பகிந்துக்கு வரக்குள்ள - முடியப் போகிற கடைசி நேரத்தில் வரிசையில இருந்தவங்க குழம்பி - பகிர்வண்ட சோத்துப் பொட்டிய நோக்கி கையக் கைய நீட்டி குமியுற மாதிரி, செய்தி வந்த திக்க நோக்கி, எல்லாச் சனமும் எழும்பி எழும்பி எட்டுதுகள். கையக் கைய நீட்டுதுகள். குஞ்சும் குராலு மாய்க் கிடந்த சின்னச் சின்னப் புள்ளயள் மனிச வெக்க தாங்கேலாம....., சனம் படுகிற அவதிய பாக்கேலாம....., வீர் வீர் எண்டு கத்துதுகள்.

சமது....., அவன்தான் சண்டியன் சமது....., ஒரு காலத்தில சண்டியன் சமது..... சாறிண்ட ஒரு மூலய கையால இடுக்கி. உசத்திக்கிட்டு, அடித்தொட தெரிய சனத்துக்கால பாய்ஞ்சு - எழும்பிப்பாக்கிற வனுக்கள் தலையில கையால தட்டித் தட்டி இருப்பாட்டுறான். இவனுக்கெல்லாம் அடங்கின காலம் மலயேறிப்போச்சு. எவனும் இருக்கிறானுகளில்ல. சமத முறைச்சு முறைச்சுப் பாக்கானுகள். எலிக்கப்பல்ல சத்தம் வேற..... என்ன நடக்கப் போகுதோ என் கூற பயம் வேற..... பொண்டுகளும் குழந்தய்களும் படுகிற அவஸத்தை வேற..... நேத்து ராவு - உச்சக்கட்டத்தில் சனமெல்லாம் சேந்து கத்தினமாதிரி..... அவதிப் பட்டமாதிரி..... ஆனா, கொஞ்சம் குறைச்சி

சனமெல்லாம் கத்துது. சமது, கடசியில எட்டுமூழம் அளவில பென்னாம் பெரிய தூசனம் ஒண்டச் சொல்லி, எழும்பினவனு களச் சபிச்சுப்போட்டு வந்து தூணில சாஞ்சிக்கு நிக்கிறான்.

எலிக்கப்பல்ல சத்தம் மாதிரி அரைவாசி அளவுக்குச் சத்தம் கக்கினபடி ரெண்டு பெரிய ரக்குகள் வந்து "விறக்" போடுது..... அதுகள் ஒரு ஓரமாப் போய் நிக்கிது அதுக்குள்ள இருந்து இறங்கின ஆட்சனும் இந்தமாதிரிப் பச்ச உடுப்பு போட்டவங்க மாதிரித்தான் இருக்காங்க. ஆனா ஒரு வித் தியாசம். கண்ணாடி போட்டுக்கிட்டிருக்காங்க. அவங்கவந்து, கியவிமாரும் சனமும் நிரம்பியிருந்த பள்ளிக்கூட அதிப ருக்கிட்ட எதையோ காட்டிக் கேக்கிறாங்க. அவரும் கைய நீட்டி ஒரு திக்கக் காட்டுறார்.

அவர்காட்டின திக்கில ஒரு அகலமான மண்டப்டி தெரியுது. அதுலபோய், மேச ஒண்டயும் நாலைஞ்சு சுதிரகளயும் இழுத்துப் போட்டு ஒழுங்காக்கிறாங்க. இப்ப ஒரு பச்ச ஜீப்பும் வந்து நிக்கிது. அதுக்குள்ள இருந்து இவங்களுக்கெல்லாம் பெரியவர் எண்டு பேசப்படும் ஒருவர் இறங்கி வாறார். இவர் தான் இந்தப்பகுதியில இருக்கிற பச்சமனு சனுசளுக்கெல்லாம் பெரியவர் எண்டு சமதுக்கு எப்பிடித்தான் தெரியுமோ தெரியாது. அவன் சத்தம்போட்டு இவர்தான் "பெரிய ஐயா" எண்டு சனத்துக்குச் செல்லுறான். அவருக்குப் பின்னால் பள்ளிவா சல் மோதின் மாதிரி தொப்பி போட்ட ஒருவரும், கதைச்சக் கதைச்ச..... சனத் தைக் காட்டிக் காட்டி வாறார். அவர் தொப்பி தொழுவங்க போடுற தொப்பி மாதிரி இருக்கு.

நானாறு ஐனாறு பேர் சேர்ந்து ஒரு பள்ளிக்கூட மண்டபத்தில கிடந்து ஒரே நேரத்தில பெரிய ஐயாவைப் பாக்கிற தெங் கிறது சின்ன விசயமா? இருந்தும் பாக்கும் முயற்சிகள் நெரிசெல்ல நடக்குது. எல்லாரு மே எழும்பிட்டாங்க. அவர் தலையில போட்டிருக்கிற கறுத்தச் சாக்குத் தொப் பியும், சனத்திட தலையிடுக்குகளால தெரியிற

அவர் கண்ணாடியும் மூக்கும் வாயும் மட்டும்தான் தெரிஞ்சு தெரிஞ்சு மறையுது.

அவர் கண்ணாடிய ஒரு கையால கழத்தி கீழே பிடிச்சுக்கிட்டு, மற்றக் கையால கண்ணின்ட குழிப்பகுதிக்குள்ளால தொறைச்ச படி, எல்லரையும் அமைதியா இருக்கும்படி கையால காட்டுறார்.

எங்கிட ஊர்த்தலைவர் சேஹுறா மவுலவி (சேஹு இப்றா மௌலவி) எழும்பி, அந்தப் பெரிய ஐயாவைக் கட்டிப்பிடிச்சக் குலுக்கிக் குலுக்கி அழுறார்..... இதைக் கண்டு முன்னால இருந்த பொண்டுகள் புள்ளயன் எல்லாம் கோவெனச் சத்தம் போட்டுக் சத்துறாங்க பெரிய ஐயா தலைவர் இறுக்கி அணைக்கிறார். இப்ப தலைவர் முகம் பெரிய ஐயாட தெஞ்சுக்க கிடந்து வீம்முது. அந்த முகம் தெரியுதில்ல... தலை வர் முதுகு விபமி விமிதித் தணிவது மாத் திரம்தான் தெரியுது.

பெரிய ஐயா தலைவர் தலையை நிமித்திவச்ச முகத்தைப்போட்டு அன்போட கொஞ்சி, அவரை முன்னால இருந்த கதி ரைசள்ள ஒண்டில அமர வச்சதைக் கண்டு, சனமெல்லாம் ஒரு ஒரு மாதிரி அமருராங்க. நடுக்கடல்ல, கொதி தண்ணிக்க தத்தளிச்சிக் கிருச்சக்க இடையில முளைச்ச தெய்வம் மாதிரி சனமெல்லாம் அவரை மனசுக்க தொழுதுக்கிறாங்க.

பெரிய ஐயா எல்லார் முகத்தையும் நல்லா ஆராய்ஞ்சு பாக்கிறார். வயசான பொம்புளையள்ள கையில பொதுவா ஒண்டு அல்லது ரெண்டு குழந்தையள் இருந்து சந்து துகள். சிலதுசள் வீரிட்டுக் சத்துதுகள் சில துகள் அடம்பிடிக்குதுகள். இதெல்லாம் பசி யாலயா, பயத்தாலயா எண்டு ஒண்டும் விளங்குதில்ல.

சனம் கிடந்த திண்ணையில ஊத்துப் பட்ட தண்ணிகளும், புள்ளயள்ள மூத்திர முய வட்டம் வட்டமா ஈரமாக் கிடக்குது. சாப்பாட்டும்காரசல்கள் பிரிச்சுப்போட்ட கறி ஊத்துப்பட்ட பெரிய பேப்பர் களும்

வாழை இலைகளும், பொலுத்தின் பைகளுமாக ஒரு கும்பம் கடதாசி ஒரு பக்கம் கிடக்குது. ஒவ்வொருத்தர்ர கையிலயும் ஒவ்வொரு முடிச்சுத் தெரியுது. முடிச்சுக்குள்ள ஓட்டைகளுக்கால ஊத்த நிறத்தில சிவப்பாயும், நீலமாயும், சீத்தத் துணிகளும், பழைய சீலைகளும் தெரியுது.

மண்டப விறாந்தைச் சுவரோட அடுக்கினாப்போல எழுபது எண்பது கரிப்பாணைகளும் பதினைஞ்சிருபது அடுப்பு மூட்டிய தடங்களும் தெரியுது. சனத்துக்கு இடமே பேதாமக் கிடந்து புழுங்குது. சனத்திட முகமெல்லாம் காஞ்சுபோய், உதடுகள் வெடிச்சுப்போய்....., செத்த ஊட்டுகள்கிடந்து முனகுகிற சனம்மாதிரி வாடிப்போய் கிடக்குது. முகமெங்கும் பயரேக படர்ந்து தெரியுது:

ஒரு ஓரத்தில கத்திக் கத்தி சவுத்துப் போனகியவி, மூச்சு வாங்கியபடி எழும் பவும் முடியாம, கைகாட்டவும் முடியாம ஞாதியில்லாம கிடக்குறா. அவளுக்கு கியவி எண்டு சொல்லுற அளவுக்கு வயசு இல்ல. மனிசிதான் இந்த நாலஞ்சு நாளைக்குள்ள கியவியாய்ப் போயிட்டா சாப்பாட்ட மறந்திட்டா. நித்திரைய மறந்திட்டா. மகன நினச்சு நினச்சு அழுது வடிஞ்சு....., மிஞ்சின சக்கதான் கியவியாய்ப் படுக்குது. அவட கண்ணெல்லாம் மூடிப்போச்சு; உடம்பில தண்ணி வத்திப் போச்சு.

இருபது முப்பது ஆம்பிளைங்க மட்டும் மிச்சம் ஒழுக்கமா... என்ன சொல்லப் போறாங்களோ என்கிற எதிர்பாப்பில ஓர மாப் பாத்துக்கு நிக்கிறாங்க. சிலர் தலையில ஷீரல வச்சு யோசிச்சுக்கிறாங்க சிலர் நம்பிக்கையிழந்து நிக்கிறாங்க. வேறு சிலர் - கோழைகளாயிட்டோமே என்கிற யோசினயில வெட்கப்படுறாங்க. அவங்கள் இருந்து மூணுபேர் சுவரோரமாக பதுங்கினாப் போல போய் - பெரிய ஐயாவோட, வந்த தொப்பி மனிசரோட புகுபுகுக்கிறாங்க. அவரை ஆறு பாசத்துக்கு முன்னால எலக சன் கூட்டபொண்டில கண்டதாக சனம் கதைச்சிக்குது.

பெரியஐயா கடுமையாக யோசிக்கிறார். அவரும் அழுதிடுவார் போல இருக்கு. மெல்ல மெல்ல நடந்து, கதிரையில போய் இருந்து - மேசைக்கு மேலே கையைப் பரப்பி, கைக்கு மேல தலையக் கவிட்டு யோசிக்கிறார். கொஞ்ச நேரத்துக்குப் புறகு - மேசையில கையிறுக்கிக் குத்திப் போட்டு எழும்புறார். முன்னால வந்த ரெண்டு ரக்குகள் இருந்தும் இறங்கின கண்ணாடி போட்டவங்களைக் கூப்பிட்டு, சனத்தக் காட்டிக் காட்டி விளங்காத பாசையில ஏசுறார். மிச்சம் சூடாக சத்தம் போட்டு ஏசுறார். அவர்ர கையில இருந்த அந்தக் கறுத்தச் சாமான மேசையில ஏறியிறார்.

எறிஞ்சு போட்டு அந்தக் கியவியையும், ஊர்த்தலைவரையும் காட்டி ஏசுறார். நாலஞ்சு கண்ணாடி மனிசங்களும் தலையத் தொங்கப் போட்டபடி கேட்டுக்கு நிக்கிறாங்க. சனத்துக்கு இப்ப கடுமையாகப் பயம் வருகுது. இவங்களுக்குள்ளேயும் குழம்பினா தங்கிட நிலை என்னவாகுமோ எண்டு சனம் பயருது. கடைசியில, எதுக்கோ ஓடர் போட்ட மாதிரிக் கதைச்சுப் போட்டுப் போய் பழைய இடத்தில் இருக்கிறார்.

கண்ணாடிக்கார மனிசனுக்குள்ள ஆரு முன்னுக்கு வந்து சனத்தச் சமாதானப் படுத்திறது என்கிற விடயத்தில இழுபறி மாதிரி தெரியுது. அவங்க ஆள ஆளப் பாக்கிறாங்க. கடைசியில, மெலிஞ்சு - பொடியன் மாதிரி வாட்ட சாட்டமான ஒருவர் முன்னுக்கு எட்டிவச்சு என்னமோ சொல்ல நினைக்கிறார். அவர்ர சத்தம் அவ்வளவாக் கேட்குதில்ல. அதால சனம் இப்ப சரியான அமைதியாயிட்டு.

அவர் ஒரு மாதிரியான தமிழ்ல கதைக்கிறார். எங்கிட தமிழ் உரலுக்குள்ள போட்டு இடிச்சுக் காயப்படுத்திற மாதிரிச் செய்து கொழும்புப் பகுதியில கதைக்கிற தமிழ் மாதிரி முடம் முடமாக இருக்குது அவர்ர தமிழ். "..... இனி நீங்க எதுக்கும் பயப்பிடத் தேவயில்ல..... நாங்க சட்டம் போட்டு எல்லாத்தையும் கட்டுப்படுத்துவம்....." - எண்டு முடிப்பதற்கிடையில், ஆரோ தெறிச்ச குரங்கு கூட்டத்தில இருந்து செருப்பால

எறிஞ்சு போட்டானுகள் பாருங்கோ. சனமெல்லாம் கூவெண்டு கத்துதுகள். சட்டம் வேணாம், சட்டம் வேணாம் என்று கையால காட்டுதுகள். சனத்திட சத்தத்தைத் தாங்கிக்க ஏலாமலும், ஒண்டும் விளங்காமலும் புள்ளயனும் சேந்து கத்துதுகள்.

சட்டம் எண்ட உடனே சனத்துக் கெல்லாம் சாவீடு தெரியுற மாதிரியும்....., தங்கட மய்யத்தக்கே நாளொண்டு குறிக் கிற மாதிரியும் விளங்குது. சனம் நாலஞ்சு நாள்பட்ட அனுபவமே போதுண்டு பயத்தால துடிக்கத் தொடங்குது. கூச்சல் கூச்சலா கிளம்புது. நாலு நாளா சட்டம் போட்டதுதான் மிச்சம் என்று கூச்சல் நீளுது.....

கியவிட மகனும் நேத்துச் சட்டம் போட்டிருக்கக்கதான் காணாமல் போனான். அவன் ஒரு அரையாசி. கல்யாணம் முடிக்க வேண்டிய இந்த வயசிலயும், ரோட்டில நிண்டு கையக் குறுக்கால நீட்டி கெழிஞ்சு, கெழிஞ்சு கப்பல் ஓடுறவன். புள்ளயள் அங்கயும் இஞ்சயும் கிள்ளி விளையாடுற மரக்கட்டை. ராச்சோத்தத் திண்டு போட்டு, ரோட்டுக்குக் கப்பலோடப் போனவனக் கொண்டு பேத்தாங்க. நேத்தும் சட்டம் போட்டிருக்கக்கதான் சனமெல்லாம் எடுத்தெடுத்த சாமானோட இஞ்ச வந்து சேந்தாங்க.

அத நினைச்சாத்தான் சனத்துக்கு வயிறு கலக்குது. எங்கும் குண்டுச் சத்தம் கேட்டுச்சு; சனங்களெல்லாம் திசுதிசு என்று நடுங்கிச்சு. கண்கள் பயத்தால விரிந்திச்சு. அடிவயிறுகள் குலுங்கிச்சு. ரக்குகள் மாதிரி உறுமல்களையும் கேட்டதால எல்லாரும் பாதி உயிரற்றுப் போயிட்டாங்க. விளக்குகளை நூத்துப் போட்டு, அந்தந்த இடத்தில் அப்படியே இருட்டுக்க இருந்து பார்த்தாங்க. இருட்டா அது. பேயிருட்டு. அதுக்குள்ள சனம்பட்ட சஞ்சலத்தைச் சொல்லி மாளாது.

காதுச் சவ்வுகள் பொந்துவிடுமாப் போல "டங்கு டங்கு" என்று என்னா சத்தம். நெஞ்சுகள் வரண்டு காயஞ்சு போயிட்டு. இந்தக் கொடிய ராத்திரியில இவங்க யாராயிருக்கலாம் என்று, பெரும் வீதியோட

எண்ணிணாங்க. குண்டுச் சத்தங்கள் தொடர்ச்சியாக் கேட்டுக் கொட்டிக்கிட்டே இருக்குது. ஒவ்வொரு சத்தத்துக்கும் ஒவ்வொருத்தரும் தத்தமது புள்ளயளையும், வீடு வாசல்களையும் பற்றி கனதியான பயத்தோட நினைச்சுக்கிட்டாங்க.

சத்தம் உரத்துக் கேட்குது மிச்சம் கிட்டடியில கேட்குது. இன்னா வந்திட்டுது. கொஞ்சச் சனங்கள் பயத்தத் தாங்கலோம கத்திக் கரவின மாதிரி, வீடுகள விட்டுப்போட்டு அவங்கவங்க இருந்த மாதிரியே கூட்டம் கூட்டமாக ஓடி வாராங்க. சிலர் சோறு திண்ட கைகளக் கழுவாம வாராங்க. புள்ளப் பெத்தவளுகளும், படுத்துக் கிடந்தவளுகளும் உடுத்தாடையுமில்லாம். சேட்டுமில்லாம வறவற என்று குழந்தைகள் இழுத்துக்கு ஓடி வாராங்க. புள்ளயள்ள பால்போத்தல மறந்தவங்க, கத்தின மாதிரித் திரும்பிப் போய் எடுத்துக்கு இழுப்பட்டு வாராங்க. வந்து வந்து பள்ளியில கூடுறாங்க. சத்தம் கேட்டுக்கேயிருக்குது.

அப்படியான அல்லோல கல்லோலச் சத்தத்துக்கையும் கியவி ஒவ்வொருவராகக் கேக்கிறா.

"எண்ட புள்ளயக் கண்டயளா மக்காள்....."

"....."

".....எண்ட மகனக் கண்டயளா....."

"....."

"எண்ட மகன் எங்க அல்லாவே....."

வானத்தைப் பார்த்தா. பூமியைப் பார்த்தா. இருட்டைப் பார்த்தா. எல்லாமே - அவனக் காணல்ல எண்டே சொல்லிற்று. எல்லா இடமும் தேடிக்கு வந்து, கடைசியில இந்தச் சனத்துக்க விழுந்தா கியவியாக. சோத்த மறந்துட்டா. தண்ணிய மறத்திட்டா. நித்திரையையும் மறத்திட்டா. அப்படியே சுருங்கி வெம்பின பழம் மாதிரிப் போயிட்டா.

இந்தக் குழப்பம் எதில ஆரம்பிச்சதெண்டு ஆருக்குமே தெரியாது. எல்லாம் காசும் வட்டானயாலயும், அவண்ட வயலாலயும் வந்த வரத்தெண்டு எல்லாரும் கதைச்சுக் குறாங்க.

இப்ப செருப்பு எறிஞ்சத்தக் கண்டு சனத்துக்கெல்லாம் கோபம் வருகுது. என்ன தான் ஆத்திரமெண்டாலும் இது தகுமா என்று வாயில கை வைக்கிறாங்க. எறிஞ்ச வன 'ஹராமில் பொறக்கி' என்று கவரவப் படுத்திறாங்க. செருப்பு உண்டான பகுதிக்குள்ள சண்டியன் சமது பாய்ஞ்ச குறுக்கால அம்பிட்ட முதுகுகளுக்கு ரெண்டு ரெண்டு சாத்துச் சாத்துகிறான்.

இப்ப இந்த அரைகுறை அமைதிக்குள்ளயும் - கண்ணாடிக் காரருக்குக் கிட்ட நிண்ட மத்தக் கண்ணாடி, இவர் சொன்ன அதே விஷயங்கள திரும்பியும் விளக்கமாச் செல்லுறார். கையக் காட்டிக் காட்டி விளக்கிறார். நாங்க என்ன செய்யிறது..... எல்லாம் முடிஞ்சத்துக்குப் பொறகுதான் எங்களுக்கும் தெரிய வருகுது..... இனிமேல் ஒண்டும் நடக்காது... அதுக்காக நாங்க சட்டம் போடப் போகிறம்..... - என்பதையெல்லாம் ஒருமாதிரிக் கேட்டுக்கிருந்த சனம், - சட்டம் எண்டவுடன் மறுபடியும் வேணாம் வேணாம் என்று கத்துதுகள். வானத்தைப் புழக்கிற மாதிரி பெண்ணாம் பெரிய கத்திகளைப் போடப் போகிறம் என்று சொல்லிவிட்ட மாதிரி துடிக்கிறார்கள்.

பெரிய ஐயாவுக்கு மக்கள் விஷயம் ஒருமாதிரி விளங்கிப் போகுது. இருந்தாலும் அவர் ஒரு நூல் கூட அசையவே இல்ல. அசைஞ்சா பிரச்சினை இன்னும் முத்திப் போயிடலாம். என்று அப்பிடயே இருக்காரு.

பெரிய ஐயா, பக்கத்தில் இருந்த தொப்பி போட்ட மனிசரோட கதைக்கிறார். விரலால் மேசையில கீறி விளக்கிறார். அதையெல்லாம் தலையாட்டித் தலையாட்டி அந்த மனுசன் கேட்கிறார். கேட்டுக்கிருந்தபடியே, கதிரையப் பின்னால் தள்ளிவச்சபடி மேசைக்குப் பக்கத்தில் எழும்பி நிக்கிறார்.

அவரு எழும்பினதுதான் தாமதம், சில பொடியனுகள் அதையும் இதையும் செல்லிக் 'கூ' போடுறானுகள்.....! இருடா..... இருடா..... என்று சொட்டுக் கூட மரியாத இல்லாம கையக் காட்டுறானுகள். இதுகளைக் கண்டும் இம்முறை சண்டியன் சமது ஆருக்கும் அடிக்க இல்ல. போகிற போக்கில் சண்டியன் சமதும் சேர்ந்து கூ போட்டாலும் ஆச்சரியப் படுவதற்கில்ல. செருப்போ, கல்லோ கூட அவர் முகத்துக்கு வரலாம் போல இருக்கு. நல்ல வேளையா வந்ததாத் தெரியல்ல. சனத்துட கூச்சலுக்கும், இரைச்சலுக்கும் நிண்டு புடிக்க ஏலாம, அவர் பின்னால் திரும்பி பெரிய ஐயாவப் பாக்கிறார்.

அந்த நேரத்தில் சனத்துக்குள்ள இருந்து ஒருவர் முன்னால எழும்புகிறார். அவர்தான் தொப்பி மனுசன் வந்திருந்த உடன போய்ப் புகுபுகுத்த முதல்ஆள்.

.....'கியவிட மகன்.....' என்று தொப்பிர காதுக்குள்ள, கொஞ்சம் வெளில கேக்கக் கூடிய மாதிரி விசாரிக்கிறார். புறகு, சனத்திர பக்கம் திரும்பி சத்தம் போட்டு அறிவிக்கிறார்.

“.....அந்தப் பொடியனைத் தேடிக்கண்டு பிடிச்ச ஒரு இடத்தில பத்திரமா வச்சிட்டுத்தான் கூட்டத்துக்கு ஐயாமார் வந்திருக்காங்களாம்..... ரெண்டு மூணு நாளைக்குள்ள விடுவாங்களாம்....” - என்று முடிக்கிறத்துக்குள்ள சில பொம்பிளயரும் சேந்து கத்துறானுகள். பொய்... பொய்..... என்று சொல்லுறானுகள்.

அவரும் மேடையில இருந்து இறங்கின உடன மறுபடியும் பரபரப்புக் கூடுது. சனம் ஏங்கத் தொடங்குது. பிள்ளயள் கத்தத் துவங்குது. நேரமும் இருட்டிக்கு வருகுது. ஐயாமார் கலைய வேண்டிய கட்டம் நெருங்குது. ராவைக்கு என்னென்ன நடக்குமோ என்ற கலக்கம் பொறக்குது. ஆருக்கு என்ன செய்யிறதெண்டே புரியுதில்ல. பெரிய ஐயாவைப் போக விடாதபடி சனம் அவர் கால்ல விழுந்து உதவி கேக்கிற மாதிரி பிதுங்கப் பிதுங்க ஏளனமா பாக்குது.

தலைவர் கடுமையா யோசிக்கிறார். பெரிய ஐயாவுக்கோ, கண்ணாடி மனுசங்களுக்கோ கோபம் வந்திட்டெண்டால் இருக்கிற நிலமயும் படுமோசமாய் போயிடும் எனத் தலையப் போட்டு உடச்சுக்கிறார். நர்மிடசனம் கையில் இருக்கிறதால் எறுஞ்சு போட்டு அப்புறம்தான் யோசிக்கிற சாதி எண்டு யோசிக்கிறார்.

கூட்டம் தொடங்கக்குள்ள சத்தமும், அமளி துமளியும் எப்படி உரக்க இருந்திச்சோ, அதுமாதிரி இப்பயும் படிப்படியாக் கூடுது.

இந்தக் காகங்களும், குருவிகளும் சாட்சிகளாயிருந்தும் ஒண்டும் ஆகல்லயே எண்டதை நினைக்க நினைக்க தலைவருக்கு சலுப்புச் சலுப்பா வருகுது. இப்ப அவர் மேடையில் எழும்பிநிக்கிறார். எதுக்கும் அடங்காத சனம் 'டக்' கெண்டு அடங்கிப் போகுது. குண்டுசியீழுந்தாலும் கேட்கிற மாதிரி பயங்கர அமைதியா இருக்குது. தலைவர் ர நா தழுதழுக்குது. கண்களத் துடைச்சிக் கிறார்.

".....நாம இவங்களப் போகவிடுவம்..."

இவங்களுக்கு வேற வேலையனும் இருக்கும்... நான் சொல்லுற மாதிரிக் கேளுங்க..... வெறும் வாயையும், கையையும் நம்பியிருக்கிற நமக்கு அல்லா இருக்கான். மக்கள்..... நமக்கு அல்லா இருக்கான்....." - எண்டு சொல்லுகிறார்.

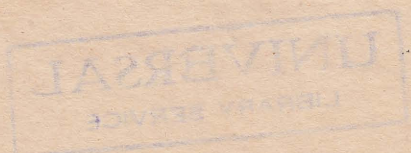
அல்லா இருக்கான் என்கிற வார்த்தை, எதிரொளி மாதிரிப் பெரிசா கேட்குது. மலையில் உச்சியில நிண்டு, பீக்கர் வெச்சுக் கூவின மாதிரி அதிர்ச்சியாக் கேட்குது. சனங்களெல்லாம் வெளியேறின புறகு வெறுபையாக் கிடக்கிற ஊட்டுச் சுவர்கள்ள மோதி....., பள்ளிவாசல் தூணில மோதி..., ஊர்ர எல்லைகள்ள நிக்கிற வாகை மரங்கள்ள போதி..., கியவிட மகண்ட ஆத் மாஸில மோதி..... அந்த வசனம் அலை யலையா வந்து செவிகள்ள அடிக்குது.....

எலிகள் பறக்குது..... ரக்குப் புகை கிளம்புது.....

இருள் கவ்வுது..... பயம் வருகுது..... சனத்திட நெஞ்சுக்க பயரேகை படருது..... படர்ந்து..... படர்ந்து.....

தையற் பொருட்கள்
பாடசாலை உபகரணங்கள்
நோணியோ பேப்பர், மை, ஸ்ரென்சீல்
என்பவற்றை
நியாய விலையில் பெற்றுக் கொள்ள

பாவா சன்ஸ்
பிரதான வீதி,
மருதமுனை,
கல்முனை.

இடையில் நின்றுவிட்டது. யாரோ நல்லவன் இடையில் தோன்றித் தடுத்திருக்க வேண்டும்.

எல்லாமக்களும் தத்தமது சொந்த பாதுகாப்புக்களுக்காக கிடைக்கக்கூடிய எல்லா தெய்வங்களிடமும் வேண்டிக் கொண்டதற்கிணங்க கிட்டத்தட்ட ஆறு மணித்தியாலங்களின் பின் இப்பகுதியில் புகை தணிந்தது. ஏழு நாட்களின் பின் ஓரளவு சுமுகமேற்பட்டது. மக்கள் நடமாடத் தொடங்கினர். இந்த நடமாட்டம் உண்மையில் இம்மக்கள் ஓட்டிவாழ்வதற்கு எவ்வளவு அவசியப்படுகின்றது என்பதைக் காட்டியது. இதனால் ஹில்மி வெகுவாக ஏமாந்தான்.

“எட்டு வருடமாகப் பொறுமையோடு இருந்தீர்கள்..... இன்னும் எட்டு நாட்களுக்கு உங்களுக்குப் பொறுமை கிடையாதா.....?” என்று சல்மா அவனைக் கேலிசெய்தாள்.

“ஓல்லை..... உம்மாவுக்கு ஒரு சாரி வாங்கவேணும்..... ஒரு பக்கம் தங்கக் கரைபிடித்த மெல்லிய ‘ஓஃப்வைற்’ அவவுக்கு நல்லவிருப்பம்..... வாப்பாவுக்கு என்ன வாங்கினாலும் பரவாயில்லை ... இன்று வரை என் மூத்தம்மா உயிரோடு இரப்பா வென்றால் அது பெரிய ஆச்சரியமாகத்தான் இருக்கும் .. அவ எம்மைக் கண்டவுடன் நிச்சயமாகச் சந்தோசப்படுவா ...” என்று சொல்லி விட்டு அடுத்த நாள் டவுனுக்குச் சென்ற ஹில்மி இத்தனை நாட்களாகியும் உயிருடன் இருக்கிறானா..... இல்லையா..... அவனுக்கு என்ன ஆனது என்ற எந்தத் தகவலும் கிடைக்கவில்லை. சல்மா துடிதுடித்துப் போனாள்..... எல்லா மார்க்கங்களாலும் தேடிச் களைத்தபின் சோர்விழந்து தொய்ந்தாள்.

“மம்மி..... இன்னும் எவ்வளவு தூரம் போக வேண்டியிருக்கு..... கால் வலிக்குது ..” டிலான் சினுங்கினான். சல்மா கண்களைத் துடைத்துக் கொண்டாள். சூரியன் நிலத்தைச் சுட்டுத் தீய்த்தது.

பாதையின் குளத்துப்பக்கம் எதிர் கொண்டதாக அவர்களின் வீடு இருந்தது. அதன் கூரையில் சில மரக்கிளைகள் படுத்துக் கிடந்தன. ஹில்மியின் வாப்பா ‘ஆம்சியார்’

ஒன்றினுள் கிடந்து பேப்பர் வாசித்துக் கொண்டிருந்தார். அவனுடைய உம்மா விறாந்தையின் ஓரத்தில் அமர்ந்திருந்து மிளகாய் துப்பரவாக்கிக் கொண்டிருந்தாள். வீட்டுக்கு வெளியே இன்னுமொரு பிள்ளை அரிசி தூற்றிக் கொண்டிருந்தது. இவையெல்லாம் அவளுக்கு ஒருவகைப் பதட்டத்தை உண்டுபண்ணின.

சிறிய குடிசையொன்றின் முன்னால் நின்ற அடர்ந்த மாமரத்தின் நிழலில் வயது முதிர்ந்த ஒரு கிழவி படுத்துக்கிடந்தாள். வரவேற்பறையில் சீலையால் மூடப்பட்ட ஒரு துப்பரவான சிறிய மேசையும், அதன் மத்தியில் ஒரு பூக்கூசாவும் இருந்தது.

இவர்கள் வரும் திசையை நோக்கி அடியெடுத்துவைத்தபடி அந்தக் கிழவி கூறினாள். “நான் காலையிலிருந்து காத்துக் கொண்டிருக்கன் மகள்.....” கிழவியின் முகம் சுருக்கம் விழுந்து தொய்ந்து போய்க்கிடந்தது. நாடி என்பிலிருந்து முகத்தோல் வழுகித் தொங்கியது. தலையில் போடப்பட்டிருந்த முக்காட்டின் அரிதட்டினூடாக இரண்டு மூன்று கறுப்பு மயிர்கள் தெரிந்தன. அவள் நீண்ட நேரமாக சல்மாவையும் பையனையும் மாறிமாறிப் பார்த்தபடி நின்றாள். அவளுடைய உதடுகள் ஏதோ பேசுவதற்குத் துடித்தன.

“நீங்க ஹில்மியின் மூத்தம்மாவா.....?” சல்மாவின் சத்தம் முணுமுணுப்பைப்போல் மெல்ல வெளியாகியது. மறுகணம் முகமெல்லாம் சிவந்துபோன அந்த மனுசி விம்மி விம்மி அழுதாள். உணர்ச்சிவசப்பட்டு டிலானைக் கட்டியணைத்து முத்தமிட்டாள். “என்ற அழகு நிலாவா..... நான் பெரியவன் ஆனவுடன் ஏரோபினேன் வாங்குவேன் என்று சொல்லும் என்ற மகன்ட மகனா..... இப்ப இப்படிப் பெருத்துவிட்டானே..... அதே மூக்கு..... அதே கண்கள்.....” என்று கொஞ்சினாள். அவளுடைய கண்ணீர் டிலானின் வியர்த்த முதுகில் பட்டுத் தெறித்தது.

ஹில்மி இருந்திருந்தால் இன்னேரம் எவ்வளவு சந்தோசப் பட்டிருப்பான்; என எண்ணிப் பார்த்தாள். ஆனால் அந்த மனுசி

தொடர்ந்தாள்..... "ஹில்மி எந்த மடத்தனமான வேலையும் செய்ய மாட்டான். என்று எல்லோரிடும் சொல்லிப்பார்த்தேன்..... எவரும் ஏற்றுக்கொள்ளவில்லை..... எல்லோரும் வசைமாரிதான் பொழிந்தார்கள்..... நீ உண்மையிலேயே லட்சணமான பெண்..... நீ ஒரு துரதிஷ்டக்காரி மகளே....." என்று அழகைகளிடையே சொன்னாள்.

சல்மாவின் நாடி நரம்பெல்லாம் உறைந்து போயின.

ஹில்மி இவர்களில் ஒருவராக இல்லாத வரை, இவளது வாழ்க்கையில் எந்தவித விமோசனமும் ஏற்படப்போவதில்லை. சல்மாவுக்கு இந்த உண்மைநிலை புரிந்தபோது அன்றே அந்த நாலைந்துவரிக் கடிதத்தைக் கசக்கி எறிந்தாள். அவர்களைப் பற்றிச் சிந்திக்காமலே விட்டாள். ஹில்மியின் செய்தியை ஒருவாறாகத் தெரிவித்தாள். அதன்பின் ஒன்றரை வருடத்தைக் கழித்தாள். எனினும் காலப்போக்கில் அவளுக்குள் ஒரு நிரந்தரக் குறைபாடு இருப்பதைப்போல் உணர்ந்தாள்.

அந்தக் குறைபாட்டை ஈடுசெய்வதற்காக திடீரென அவளுக்குள் ஒரு உத்வேகம் பிறந்தது. ஹில்மியின் நெடுநாள் ஆசையை ஈடுசெய்ய வேண்டியது அவளுடைய ஒரு கடமைபோல்பட்டது. இதையும் முடித்துக் கொண்டால் அவர்களுக்கும் தனக்கும் உறவு ஒன்று இருப்பதாக எண்ணி இனிக்கலங்க வேண்டியதேயில்லை என முடிவுகட்டினாள். அதன்பின் எப்படியும் ஒதுங்கி வாழலாம் எனச் சாந்திப்பட்டாள். அதனால் அதே ஆத்திரமிகுதியோடு அவர்கள் எவரினதும் தயவை எதிர்பாராது ஒரு கடிதம் எழுதினாள்.

".....ஹில்மியுடன் தம்பதிகளாக வந்து உங்களுடைய ஆசிர்வாதத்தைப் பெறவேண்டும் என்றுதான் சதா ஆவலாக இருந்தேன்..... ஆனால், நான் கொடுத்து வைக்கவில்லை: என் காரணமாக நீங்கள் தேடிக்கொண்ட அனைத்து அவமானங்களுக்கும் பதிலாக, உங்கள் மன்னிப்பைத்தேடி நாளை தனியாக வருகின்றேன்....." என்று விளக்கமாக எழுதி விட்டுத்தான் இன்று இந்தப் பயணத்தை ஆரம்பித்தாள்.

இப்போது அந்த நோக்கம் முடிந்து விட்டதைப்போல் உணர்ந்தாள்.

பழைய நீளமான இரும்புக்கேற், முன்னால் பயமுறுத்திக் கொண்டிருந்தது. அதன் இரண்டு தூண்களிலும் இருந்த இரண்டு சிங்கங்களும் அதே பொறுமையுடன் காத்துக் கொண்டிருந்தன. ஹில்மியைத் தொலைத்து விட்டு தனியே வந்ததால் அவை கூட ஆத்திரமடைந்திருக்கலாம்.

எங்கும் நிசப்தமாக இருந்தது. தென்றல் கூட அசைவைக் காட்டவில்லை. உறவினர்களும் கூடவரவில்லை. சல்மா கேற்றைத் தாண்டும் போது மூத்தம்மா மாத்திரம் கட்டிப்பிடித்து விம்மினாள்.

இரண்டு சோடிக்கண்கள் ஆழ்ந்த துக்கத்துடன் வெளியேறின. கடைசியும் முதலுமான இந்த சம்பந்தத்தை நினைத்தபோது அவளுடைய நா தழுதழுத்தது. கண்கள் நிரம்பி வழிந்தன: கடைசியாக இந்த மண்ணைத் தொட்டு வணங்கக் குனிந்தாள் - அவளது கண்ணீரின் சில துளிகள் வாசலை ஈரமாக்கின.

வருத்தங்களுடன் - சில எழுத்தாளர்கள் தங்களது படைப்புக்கள் ஏதாவது பத்திரிகை, சஞ்சிகையில் பிரசுரமாகி விடவேண்டும் என்பதில் மட்டுமே குறியாக இருக்கின்றனர் போலும். இதனால், காத்திருக்கப் பொறுமையில்லாமல் ஒன்றுக்கே மேற்பட்ட பத்திரிகை சஞ்சிகைகளுக்குப் படைப்புக்களை அனுப்பிவிடுகின்றனர் சிறு சஞ்சிகைகளைப் பொறுத்த மட்டில் பக்கங்களின் விரயம் என்பது சிந்தனைக்குரிய விடயம். இன்னொரு படைப்புக்கான களத்தை வீணாக்குவது என்பது தார்மிகத் தன்மையாகத் தென்படவில்லை. இக்கதை 'மல்லிகை' கடைசி இதழிலும் பிரசுரமாகியுள்ளது என்பதை எங்களால் இறுதி நேரத்தில் தான் அறியமுடிந்தது.

முன்று கவிதைகள்

மரணத்தின் வாயிற்கதவு
தட்டப்பட்டது
நல்ல வேளை
அது திறக்கப்படவில்லை
என் கழுத்திலிருந்த எமனுக்கு
இரக்கம் வந்ததோ என்னவோ
நான் மட்டும் தப்பினேன்
வீடு
வெறிச்சோடிக் கிடந்தது.

■
நான் மனிதன்
காலக் கண்ணாடியைப்
பார்த்தேன்
ஆகாயத்தில்
விண் கலங்கள் மிதந்தன
நானோ-
யூயிரடஸ் ஓரமாய்
இன்னும்.....

■
எமனுக்கு
இங்கு வேலையில்லை!
எங்கோ போய்விட்டான்
ரஷ்யாவிலும் இல்லை
சீனாவிலும் இல்லை
ஏ. கே. 47 களைக் கண்டு
அவனும்
பயந்து விட்டானா
என்ன?

ஊத்தை

சுற்றிச் சுற்றி கசறுகள்
வட்டத்தின் பரிதி முழுக்க சிதைவு
சிரிக்க முனையலாம் - சிரிக்கலாம்?
சிதைவுகளில் எத்தனை நிறைவு.

உயிர்த்துடிப்புக்காக மலர்வுகள்
இதழ்கள் மட்டும் விரியுமா?
விடியட்டும் சுத்திகரிக்கலாம்
கூட்டிவிட்டால் துப்பரவாகும்
குப்பைத் தொட்டியில் இடம் இல்லை.

சாக்கடைக்குள் என்ன சரசரப்பு?
சரீத்திரம் மாறவேண்டும் என்ற சத்தம்
சமயம் பார்த்துக் குறிவையுங்கள்
சந்தர்ப்பத்துக்கு உதவும்.

முள்ளூ

இதயத்தின் வரட்சி
சூழலை காயவைக்கிறது
சூழலின் சூடு
இதயத்தை சுட்டெரிக்கிறது
வரட்சியைப் பார்த்து வரட்சி சிரிக்கிறது
ஒன்றைப் பார்த்து ஒன்று அழுகிறது
ரோஜா அல்லிகள்-
முட்களாகத் திரிபடைகிறது-
சூழலுக்கான உருவியல் மாற்றம்
தலைமுறையுரிமை மாற்றங்களும்
அவசியம்

98.4 பாகை பரணைட்
உடல் வெப்பநிலையிலும் மாற்றம்
வரட்டும்
வரட்சி வரட்சியைத்தானே
பிரசவிக்கிறது.

- செஷயா -

- மு. மு. மு. பாசில் -

இடையில் வெளிகள்

எம். ஜ. எம். நண்பர்

வழமையில் நடைவேகம்தான்: நேற்றும் வேகமாகத்தான் நடந்து திரிந்திருக்க வேண்டும். இன்று அப்படி நடக்க முடியவில்லை. ரீட் அவனியூவுக்கும் திம்பிரிகஸ்யாய சந்திக்கும் இடைப்பட்ட தூரம் மிக நீண்டு போகவேண்டும் என நினைத்தான். கடந்த இரண்டு வருடங்களில் நெருக்கம் கொண்டவைகள், வாழ்வின் தேடல்களைப் புரிந்துகொள்ள உதவியவைகள், அனைத்தையும் மீட்டுக்கொள்ள வேண்டும் போல் பட்டது. நடையும் ஒப்புக்கொள்வதாய் தளர்ந்து போனது.

பஸ்ஸில் ஏறி இருந்தால் றுமுக்கு பக்கத்தில் இறங்கி இருக்கலாம்; இறங்கிய கையோடு டவுசர் பக்கெட்டைக் குடைந்து தட்டுப்படுகின்ற சில்லறைக்கேற்றவாறு சிகரெட்டுகளை வாங்கிக்கொண்டு போயிருக்கலாம். அவற்றுள் ஒன்றையாவது அறையில் இந்நேரம் ஊதிவிட்டிருக்கலாம்.

சகலதுமே வாழ்வில் பிந்திக்கொண்டு போவதான ஒருவித மயக்கம். சங்கடங்கள் பின் தொடர்வதாகவே படுகின்றது. மனோ கரங்கள் தொடர்ந்தும் தொலைந்து போகின்றன.

ஏ. எல். பரீட்சை முடிவு வந்தவுடன் அதனோடு ஒட்டிய மனோகரமான எண்ணங்களை அடுக்கிக்கொண்டு திரிந்தது சிறிது காலம்தான் நீடித்தது. இப்போது நினைக்கையில் தள்ளி நின்று எள்ளி நகையாட வேண்டும்போல் படுகின்றது. பல்கலைக் கழகத்துக்கு எடுபட்டிருக்கவே கூடாது. அந்த வெப்பிசாரத்தில், வித்தியாசமான மனோ நிலையில் பூரண நிலவுகளை வெள்ளை மணற் கடற்கரை வெளியில் கழித்துக் கொண்டிருக்கலாம். அத்தியாலங்சனில் வரும் மெல்லியதான, ஆயரங் கலந்த நெடுமூச்சுக்கள் வாழ்க்கையை ஒருவேளை உயித்திருக்கலாம்.

யூனிவசிறி. பெயரில் இருக்கின்ற கனதி அனுபவத்தில் வெறுமையாகவேபடுகின்றது. பாடப் புத்தகங்களாலும், குறிப்புகளாலும் வாழ்வின் நுட்பங்களை அளவீடு செய்யும் முயற்சி சிரிப்பாகவே தோன்றுகின்றது.

கொழும்புக்கு வர முந்தி மனதிலே ஓரே கற்பனை. கொழும்பு வாழ்க்கையின் கவர்ச்சியில் இனம் புரியாத மகிழ்ச்சி. பல்கலைக் கழக சீவியத்தை, முஸ்பாத்திகளை, பிறர் சொல்லக் கேட்டு ஓரே ஆனந்தம். எல்லாம் அனுபவத்தில் பொய்யாகிப் போனதும் பச்சாதாபமே மீதமானது. இந்தவிதமான மயக்கத்தில் மிதந்து கொண்டிருக்கும் முகங்களை எண்ணிப் பரிதாபமாக வந்தது. அவர்களுக்காக இரண்டு சொட்டுக் கண்ணீரை விட்டுக் கொள்ள வேண்டும் போல் மனோ நிலை உருவானது.

உண்மையில் அனுபவம் மகத்தானதுதான். சொந்த அனுபவத்தில் உழலவேண்டி ஆகிப் போனது பெரும்பேறாகவும் தோன்றுகிறது.

படிப்பின் சமை என்னமாய் அழுத்துகிறது? படிப்பா, காகிதக் கட்டுகளின் கனதியா தன்னை இப்போது அழுத்துவது என்பதை நிதானிக்க முடியாமலே இருக்கின்றது. கனக்கின்ற இரண்டு தவணைச் 'சரக்' கோடு மனமும் இழந்து போன வாழ்வின் நாட்களைத் தேடி ஓடிக்கொண்டது.

கொழும்பில் முதலில் பரிச்சயமானது இந்தக் கட்டிடம்தான். ஹெல்லொக்ரோட் ஆரம்பமாகும் இடத்தில் இருந்து சற்றுத் தள்ளி அக்கியூனாஸ் விடுதி. வார்டனைச் சந்தித்து அறைத் திறப்பை வாங்க வந்த போது பட்ட ஆக்கினை மறக்க முடியாதது. சிரேட்ட மாணவர்கள் 'வரவேற்புடன்' காத்திருந்தார்கள். அவர்கள் கூப்பிட்ட இடத்துக்கெல்லாம் போகவேண்டி இருந்தது. ஹொஸ்டலுக்கு எதிரே இருக்கும் தபாற் பெட்டிக்கு நூறு தடவை முத்தம் கொடுக்க வேண்டி இருந்தது. பொலிஸ் பிளேட்டில்

குடி இருக்கும் அதிரேட்ட மாணவன் ஒருவனின் அழுக்கு உடுப்புகளை துவைத்துப் போட்டதற்கு சன்மானமாக புரியாணிப் பரிசல் எடுத்துத் தந்தான்.

பிரியமானவளைப் பிரிந்து போகும் சோகம் போல, விடுதியின் மாடி அறை யொன்றில் எப்போதாவது இருந்துவிட்டு நள்ளிரவில் மனதை வருடும் சிறிசேனாவின் புல்லாங்குழலைப்போல, நள்ளிரவுக் காட்சி ஆங்கில சினிமாவுக்குப் போய்வந்து விடுதி முற்றத்தில் சக்கப்பணிய சிகரெட் புகைக்கும்போது உடலைத் தடவும் கொன்றை மரத்து காற்றைப் போல, ஏதோ இனம் புரியாத பிரிவுச் சோகம் உள்ளமெங்கும் பரவியது. முதல் வருடப் பரீட்சை முடிவடைந்ததும் வந்த வெகேசனோடு சிறிசேனாவின் புல்லாங்குழலையும் செவிகள் இழந்து போயின. பஞ்சள் பரவி ஏகப் பூத்துக் குலுங்கும் கொன்றையைக் கண்கள் தொலைத்துப் போயின.

இப்போது இவ்விடுதியில் இருக்கும் முதல் வருட மாணவர்களுக்கு விதம் விதமான எண்ணங்கள் தோன்றக்கூடும். கட்டிலில் படுத்துக்கொண்டு, கூடவே சிகரெட் புகைத்துக் கொண்டும் அண்மையில் பார்த்த படத்தைப் பற்றிக் கதைத்துக் கொண்டுமிருக்கலாம். பஸ்ஸில், யூனிவசிறியில் மனதில் புகுந்து கொர்ண்ட பெண்களின் முகத்தை நினைத்து 'ஏதும்' செய்து கொண்டும் இருக்கலாம். இன்னும் ஒரு சிறிசேனாவின் புல்லாங்குழலோ, குரலோ நள்ளிரவில் அவர்களை அழைக்கலாம். இவைகள் அனைத்தும் அடுத்த வருடம் அவர்களைப் பிரிந்து போய்விடும் என்னுடைய போது துக்கம் அடைத்துக் கொண்டது.

இருக்கறாம் தேடி அலைந்துவிட்டு பாடக் குறிப்புகளையோ, கட்டுரைகளையோ கையில் எடுக்காமலில்லாமல் சலிப்புக் கொள்ளும் நாட்கள் அவர்களுக்கு வெகு தொலைவில் இல்லை. வந்த தொடக்க வருடத்தில் சந்தோசம் பூரித்த முகங்களில் வேதனை கவிய இருப்பது கொடுமையாகவே படுகின்றது.

விடுதி முற்றத்தில் கொன்றை பூத்துக் கிடந்தது. கொத்துக் கொத்தான பூக்கள் பார்வையில் பட்டு மனதில் ரம்மியத்தை விளைவித்தது. விடுதிக்கட்டிடத்தை மீறிய அதன் உயரத்துக்கு வானப் படுதா மேலும் அழகு சேர்த்தது. மதிலை ஓட்டி நிற்கின்ற அலரி மரங்கள் கூட நெடிதூயர்ந்து வளர்ந்து இருக்கின்றன. உச்சியில் பூக்கள் பாரீப்பதற்கு குழுமையாக இருக்கின்றன. நாளையோ அல்லது அதற்கடுத்த நாளையோ அவைகள் நிலத்தில் வீழ்ந்துவிடும். ஆயினும் தொடர்ந்து பூக்கள் உச்சியில் பூத்துக் கொண்டே இருக்கும்.

மதிலை ஓட்டி நிற்கும் அலரி மரங்களுக்குக் கீழ் எப்போதும் ஒரு பெட்டிக்கடை. இரவு பகலென்று நாள் முழுவதும் அதன் சேவை விடுதி மாணவர்களுக்கு கிடைக்கும். பத்து மணிக்குப் பின்னரான இரவு வேளையில் கூடச்சுட ஆப்பையும் பிளேண்டியும் கிடைக்கும். பிளேண்டிக்குப் பின்னர் சிகரெட் ஒன்றை பற்றவைத்துக் கொண்டு மதிலில் ஏறிக்கொண்டிருப்பது அலாதி விருப்பமான விஷயம்.

பகல் வேளைகளில் பெட்டிக் கடைக்கு சிகரெட் வாங்க வருகிற அனேக வேளைகளில் வளர்மதியைக் காணலாம். தகட்டுத் துண்டுகளால் அண்டை போட்ட பல வீடுகள். அவைகளுக்கென்று சிறு முற்றம். அங்குதான் அவளைக் காணக் கிடைக்கும். விடுதியில் இருக்கும் அனேக மாணவர்களுக்கு வளர்மதியின் வயதும், தோற்றமும் இரசிக்கத் தூண்டி இருக்கவேண்டும். புன்சிரிப்புக்கும், பகிரென்ற பல் வரிசைச் சிரிப்புக்கும் இடைப்பட்ட அவளது முறுவல், ஈடுபாடு கொள்ளப் போதுமானதாக இருந்தது. குமரிப் பருவத்துப் பூரிப்புக்கள் கீச்சுக் காட்டுகின்ற அவள் இப்போது ஏதாவது செய்து கொண்டிருக்கலாம். தோழிகளுடன் தனக்குப் பிடித்தமான ஒரு வளைப் பற்றிக்கூடக் கதைத்துக் கொண்டிருக்கலாம். அவளை இணையாக நினைத்து உலகை மறந்த போதுகள் ரம்மியமானவைகள் தான்.

மீண்டும் அந்த இடத்தில் பெட்டிக்கடை வந்துவிட்டது. விடுதியை விட்டு வெளியேறு

முனைப்பு

வதற்கு முன்னரே அது அங்கு இல்லாமல் போய்விட்டது. முனிசிபல் அனுமதியை மீண்டும் கொடுத்துவிட்டது போலும். ஊரில் வெகேசனைக் கழித்த போதெல்லாம் உம்மா அடிக்கடி முகத்தைப் பார்க்க உதட்டை மடித்துக் கொள்ள வேண்டி ஏற்பட்டுப் போனது. சிகரெட்டால் கறுத்துக்கொண்டு வருகின்ற உதடுகளை அவள் கண்டு கொள்ளக் கூடாது என்று மனம் எச்சரிக்கையுடன் இருந்தது.

இந்நாளையில் மழை வருவதற்கான அறிகுறிகள் எதுவும் வானத்தில் இல்லை. யட்டாரோ ஹோட்டலுக்குப் போகும் சந்திக்கு முன்னால் புனைமுருக்கு பூத்துக் குலுங்கியது. மதியம் அந்த வீதி தகித்துக் கொண்டிருக்கும். பாடசாலை விட்டு வருகின்ற சிறுசுகள், டியூசன் முடிய வீட்டுக்குப் பஸ் பிடிக்க நிற்கும் கலகலப் பேச்சுக்கள், கந்தோருக்கு அரைநாள் லீவு போட்டுவிட்டு பஸ்குக்குக் காத்துக்கொண்டிருக்கும் கிளறிக்கல் சோடிகள் இப்படி எத்தனையோ பேர் தினமும் புனைமுருக்குவுக்குக்கீழ் நிற்கிறார்கள். போகிறார்கள்.

வீதியை இரண்டாகப் பிரிக்கும் பூனைக் கற்கள். இரு மருங்கிலும் புனைமுருக்கு, வாகை, கொன்றை மரங்கள், பஸ்தரீப் புகள். இவை அனைத்தையும் போல மாலையானதும் சந்திக்கு வந்துவிடுகிற பெண்கள். சந்தியை தொட்டு சற்றுத் தொலைவில் யட்டாரோ காட்சி தந்தது. நெடிதுயர்ந்த புனைமுருக்கு மரங்களுக்கு கீழே ஆங்கிலப் படங்களில் கதாநாயகன் துப்புத்துலக்க தங்கி இருக்கும் உல்லாச கூடாரம்போல யட்டாரோ ஹோட்டல். மாலையானதும் சுற்றிவர வர்ண விளக்குகள். ஹோட்டலின் உள்ளூர் கிலிருந்து வரும் மேனாட்டு வாத்திய ஒலிகளும், ஆங்கிலப் பாடல்களும், மிகப் பவுத்திரமாக ஏதோ புனிதமான கடமை போன்று சத்தமின்றி உள் நுளையும் வாகனங்கள். அதில் வந்திறங்கும் சோடிகளின் வேற்று மொழி உச்சரிப்புக்கள். இவை எல்லாம் கூடிய பின்னர் அப்பகுதி உறுசுறுப் படைந்துவிடும்.

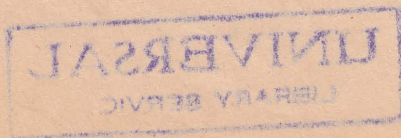
முதன் முதலாக யட்டாரோவைப் பற்றிக் கேட்டபோது மீலாத் நிறையவே சொன்னான். மனம் ஒன்றிப் படித்த கதையைப் போல மிக ஆர்வமாகவும், சுவாரஸ்யமாகவும்

கதைத்தான். வெளியைப் போலவே உள்ளரங்கும், இசையும், கூத்தும் குடியுமாக ஒரே கலகலப்பு என்றான். ஒருநாள் இரவு முழுக்க ஒரு அழகிய இளம் பெண்ணுடன் அங்கு தங்கக் கிடைத்த வாய்ப்பை பெருமையாகச் சொன்னான். அதற்குப் பின் யட்டாரோவை நினைக்கும்போதெல்லாம் ஒரு அழகியின் மடியில் கிடப்பதான எண்ணமும் வருவது தவிர்க்க முடியாது போயிற்று.

இருபத்திரண்டு வருட கால சீவியமாகிறது. இந்த மாதிரியான அனுபவம் இது வரையும் இல்லை. அந்த அனுபவத்துக்கு ஆளாகவேண்டும் என்ற வேட்கை மனதில் கூடிக்கொண்டே போகிறது. அந்த நாளுக்கு கான வருகை இன்னும் தூரத் தூரப் போய்க் கொண்டிருப்பதாகவே தோன்றுகிறது.

திம்பிரிகளையாம சந்திக்கு வந்தாச்சு. சைவ ஹோட்டலில் திருத்தவேலை நடைபெற்றுக் கொண்டிருந்தது. ஆனந்த பவான் என்ற பெயரை அழித்துவிட்டு திரும்பவும் அப்பெயரையே எழுதிக்கொண்டிருந்தான் பெயின்னர். திருத்த வேலை நடைபெறாவிட்டிருந்தால் எப்போதோ பார்த்து ஞாபகமான அப்பெயர் இப்போது நினைவுக்கு வந்தே இருக்காது. இங்குள்ள அனேகம் பேருக்கு அது ஒரு சைவக் கடை என்று தெரிந்தே இருந்தது. ஆனந்த பவான் எங்கே இருக்கிறது என்று யாரும் விசாரித்ததில்லை காட்டுவதற்கு. யூனிவசிறிக்கு படிக்க வரும் அதிகமானவர்களுக்கு, வங்கிக் கடனில், கொழும்பில் சீவியம் நடத்த சைவ ஹோட்டல்கள் பேருதவி புரிந்து கொண்டிருந்தன. வெகேசன் காலத்தில் சாப்பிடக் கிடைக்கிற வீட்டுச் சாப்பாட்டை நினைத்து வாயூறும் போதுகள் அனேகம்

அவசரமாக முஞ்சியைப் பார்த்துக் கொள்ளவேண்டும் போல் இருந்தது. டெக்ஸ்டைல் ஷோகேசுக்கு முன்னால் ஒருத்தரும் கவனியாதபடி நடக்கவேண்டும் வழமையில் உடம்பு கொஞ்சம் வீக்தான். இருந்தாலும் இப்போதைய மாதிரி இருந்திருக்க முடியாது. ஊரில் பிரியமான பெட்டை ஒருத்தி இருந்தால் கோலத்தைப் பார்த்துக் கண் பொங்கக்கூடும். வெகேசன் கழித்து கொழும்பு திரும்பும்போது, உடலைக் கவனித்துக் கொள்ளும்படி கரிசனையும்படலாம். கிழமைக்கு இரண்டு தடவை வரும் கடிதங்கள் மனதைப் பிழியலாம்;

இப்படிக்கதைகளில் படிப்பதுதான் ஞாபகம். சொந்தத்தில் இதுவரை ஆகிப்போகவில்லை;

கன நாளைக்குப் பிறகு இன்று பொரித்த கடலை வாங்கவேண்டும் போல்பட்டது. இரண்டு சிகரெட்டுகளுக்குப் போக மீதிக்கு வாங்கினால் சரி. கடலைக் கடையின் தூக்குகளில் புத்தகங்கள் தொங்கின..... காயத்திரி,..... பரசுராமன்,..... இன்ப ரகசியம்,..... காதல்லை எனப்பல. கடலை வாங்க வந்தோமா..... இவைகளைத்தான் பார்க்க வந்தோமா என நிதானிக்க முடியவில்லை. மனதைத் தொடும் படியான போட்டோக்கள். தெளிவில்லாமல், அவசரத்தில், தரக்குறைவான காகிதத்தில் அச்சான போட்டோக்கள். ஊன்றிப் பார்த்தும் நிசத்தை மனதில் தரிசிக்க முடியாத போட்டோக்கள். இன்னவைகள் இன்ன இடத்தில் தான் இருக்குமோ என உபாதைப்படுத்துகின்ற போட்டோக்கள். இந்த மாதிரியான போட்டோ புத்தகங்களை முன்னர் அடிக்கடி படிப்பதுண்டு. இப்போது வாங்குவதில்லை. அரைத்ததையே அரைக்கிறான் என்ற சலிப்பு. அப்படியே, வாசிக்கையில் தூங்கி விடும்போது வாசித்தது போல நிசமாய்க் கனவில் நடந்துவிடக்கூடாதா? என்பதாகவும் எண்ணத் தூண்டும் புத்தகங்கள். இன்று தொங்குபவைகளை நாலள காண முடிவதில்லை. வாடிக்கை ஒருவனால் குறைந்து விடவில்லை.

முகம் கழுவிக்கொண்டு வந்தபோது வீட்டுக்கார நோனா அங்கிள் என்று சொல்லிக் கொண்டு வந்தாள். மூஞ்சி உம்மென்று இருந்தது. இப்போதுதான் தூங்கி எழுந்திருக்கவேண்டும். அவளைச் சிரிப்புக்காட்ட எண்ணியபோது அவள் தானாகவே சிரித்துக் கொண்டாள்.

வியாக்கத் இன்னும் வந்திருக்கவில்லை படுக்கையில் சாய்ந்து கொண்ட போது சுவர் முழுக்க பென்சிலால், சோக்குத் துண்டால் கீறப்பட்ட வடிவங்கள், வரைபடங்கள், சமன்பாடுகள், புரிந்துகொள்ள முடியாமல் இருக்கின்ற குறியீடுகள்..... எல்லாம் மனதில் அச்சத்தை ஊட்டியது. தொடர்ந்தும் நண்பனின் அறையில் மூன்று மாதமாக 'கஜே' அடித்துக்கொண்டிருப்பது இடைக்கிட ஞாபகத்துக்கு வந்து போகையில், எப்படியாவது றாம் ஒன்று பார்த்தாக வேண்டும் என நினைத்துக் கொண்டான். □

எனது விருப்பம்

அன்பே!

வானத்து நட்சத்திரங்களைக் கொணர்ந்து
மாலை நீ கோர்க்க வேண்டாம்.
ஏழு கடல் தாண்டி,
அப்பாலுள்ள சிறுதீவில் அரக்கன்
வசமுள்ள
பொன்முடியும் புதையலும் நீ கொணர்
வேண்டாம்.

உனது இதமான அன்பு மட்டும்
போதும் எனக்கு.
அதற்கு மேல் விரும்புவது வேறொன்று
யில்லை.

இராக்குருவியோ அன்றி வானம்
பாடியோ இல்லாத
வயல் வெளி எமது சொர்க்கமாகும்.
சிறிய ஒரு நீருற்று,
அல்லது ஒரு சிற்றாறு போதும்.
மதில் வீடும் மாளிகையும் வேண்டாம்
எமக்கு.

பசுந்தழைகளை அலைக்கழிக்க மென்
காற்று வேண்டாம்.
பொன்னொளித் தகடாய் உதீர்கிற
நட்சத்திரமும் வேண்டாம்.
சின்னஞ்சிறிய யின்யினி கூட
அங்கே பெரு வெளிச்சமாகி விடும்.
சிதறியலைகிற பார்வைப் பரப்பில்
எங்கும் எல்லையற்ற பேரமைதி.

எம்விருவர் முத்தங்கள் மட்டும்
பேரொலியாய்
வெகுதூரம் எதிரொலிக்கும்.
அத்துடன் இதமான அன்பு மட்டும்
போதும் எனக்கு.
அதற்கு மேல் விரும்புவது வேறொன்று
யில்லை.

- கஜனி -

கழைக் கூத்து

- மருதூர்க் கொத்தன் -

சீலரின் சுயாதீனமாய் இருந்த Freedomத்தை
பலரின் பராதினம் செய்யென்ற
Russovவை
மீளப் புதைக்க
வெட்டியுள்ளோம் ஆழமே.

எறுப்பு கறையான் தேனீக்களே!
நீங்கள் கொண்ட தலைமையும்
அத்தலைமை ஏற்று, அவரவர் படிநீன்று
அவரவர் கடமைகளை
ஆற்றுகின்றீர்கள்; அழகுதான்!
ஏற்ற இயற்கை நெறிதான்;
அது ஏன் எங்களுக்கு.

குயில்களுக்கு மட்டுந்தான்
குரலினிமை உண்டென்று
எந்த மடையன் இயம்பினான்? சொல்லுங்கள்
ஏகாலித் தோழனின்
மாராப்புத் தாங்கிகள்;
தேனைக் குரலில் குழைத்து,
வீதியோசகம் செய்யும் விருந்தைச்
சுவைப்பீர் செகுடர்களே!

மலர்ப் பொய்கை ஓரத்தின்
மென்புல் அரங்கத்தில்,
களிநடனம் செய்கின்ற குத்தகையை
தோகை மயிலுக்கு மட்டும்
வழங்கிய மடையர் யார்?
நெடுவாலும் குடவயிறும் நீண்ட சின்காலும்
குடுவை முகவடிவும்
கொண்ட நம் நர்த்தகர்கள்
ஆடும் நடனமாம் நல்விருந்தை உண்ண
குருடர்களே!
நோக்கற்ற கண்கள் திறவுங்கள்.

ஆரங்கே! அரசு நெடுஞ் சாலையிலே?
போடா! மடையா! புழுக்கடைப் பக்கம் போ!
மாணிக்கப்பட்டு முகக்கவசப்
பட்டத்து யாணை-
அதோ பார்! அசைந்து வருகிறது.
அம்பாரி மீது அமர்ந்து,
குருவித் தலையில் 'ஜிஹிணா' முடி புனைந்து
ஊர் கோலம் போகின்ற
எங்கள் புவிராசா செப்பம் பார்!
பூலோகம் மேல் லோகம் மட்டுமல்ல
கீழுள்ள, பாதாள லோகம்
அரசு நெடுஞ் சாலையெலாம்

போகும் அவர் யாணை!
போடா! நீ! அப்பாலே.

துடமும் புவகையும் கொண்டு
பூசை செய்யும் பூசாரி மாரே!
போங்கள் வெளிப்பக்கம்,
கோழி, கருவாடு, சீச்சுப்பு, Glucose
ஆகியன கொண்டுநாம் அர்ச்சனை
செய்குவோம்!

சீலரின் சுயாதீனம் ஆயிருந்த Freedomத்தை
பலரின் பராதினம் செய் என்ற Russovவை
இங்கே இழுத்து வா;
பாடுபட்டு வெட்டியுள்ள
இந்தக் குழியில் இடு! மீதி! மண்போடு.

□

சண்டைப் பொழுது

- உன் கபூர் -

காலைக் கடன் முடிக்க
குளத்தோரம் செல்வதனால்
பெரும் சுகம் என்பேன்.

ஆத்து வாழைப் பூக்களைப் பறித்து
அழகு மாலை செய்வேன்.
காய்ந்த ஓலை ஈர்க்கில் கிழித்து
கோபுரம் அமைப்பேன்.
அருவருப்பைப் போக்க,

ஈக்களின் கொண்டாட்டம்
காதுகளில் ஒலிக்கும்.
காக்கைகளின் திண்டாட்டம்
வானத்தை முழக்கும்.
காட்டுக் கொய்யா மறைவில்
நாய் ஒன்று
வீணி சுரக்கக் காத்திருக்கும்.

ஆட்களின் வருகை அதிகரிக்க
எழுந்திடுவேன் நடக்க.....
நாய் உறுமி
காக்கைகள் கரைந்து
பல பாகங்கள் சென்ற எண்ணைத் திருப்பும்.
அங்கே-
நாய்க்கும் காக்கைகளுக்குமிடையில்
சண்டை நடக்கும்.

□

எனது கதை!

ஆங்கிலம் : ரவிந்திர யானர்ஜி
மிறர் 1983, ஆகஸ்ட்
தமிழில் : எச். ஏ. அலீஸ்.

15. 08. 1947

பூயியில் நான் மலர்ந்தேன்
தாயின் எழில் கெடும் என்பதனால்
தாய்ப்பால் எனக்குத் தரப்பட வில்லை.
எனினும்,
சின்னப் பருவம், கவலை இல்லாத
செல்லப் பிள்ளையாய் நான் வளர்ந்தேன்.

சூயும் தந்தையும் தங்கள் செயல்களில்
முழக்கித் கிடந்தனர்.
எங்களுக் கென்று,
தனித் தனிப் படுக்கை, தனித்தனி அறைகள்.
எல்லாம்
தனித்தனி யாகவே வகுக்கப்பட்டன.

பாலியல் நூல்களை நண்பன் தந்தான்
தங்கைக்கும் கூட தரிசனம் தந்தான்
வேலைக் காரியை எனது தந்தையும்
தந்தையின் 'பொஸ்ஸை' எனது தாயும்
நெருங்கி நின்றனர்; நான்
பக்கத்து வீட்டுப் பிள்ளை ஒருத்திக்குப்
'பாக்கியம்' கொடுத்தேன்.

காந்தி எமக்குச் சுதந்திரம் தந்தார்
அமைச்சர்கள் யாப்பை ஆக்கித் தந்தனர்.

நான் வாலிபன் ஆகினேன்
வாழ்க்கைச் சூழையை நன்றாய் அறிந்தேன்
தந்தை இறந்ததும் தாய் பிரிந்ததும்
எங்களை இன்று ஏழைக ளாக்கின.

இப்போது எங்கள் எல்லோர்க்கு மாக
ஓர் அறையே தான்;
ஓவ்வொன்றும் எங்கள் எல்லோர்க்கும்
பொதுவே.

எனது தோழன் இறங்கி வந்தான்
கால் மாக்களையும் வீட்டுரா னத்தையும்
கற்க எனக்குப் புத்தகம் தந்தான்
எனது தங்கையின்
கற்பு நூலைக் களவாடிச் சென்றான்.

எனக்கு இந்த உலகும், நானும்
சூன்ய மாகின.

காந்தி ஏன்தான் சுதந்திரம் தந்தார்
அரசியல் யாப்பை ஏன் ஆக்கித் தந்தனர்?

★ 15. 08. 1947 இந்தியாவின் சுதந்திர
தினமாகும்.

'முத்து'வின் ஒரு கவிதை

காற்றுடன் ஓலை வேலி
பேசிக் கொண்ட போது
என்னோடு பேசிக்கொள்ள
ஒருவருமில்லை.

நேற்று -
இந்தக் கடற்கரைதான்
ஏன் இத்தனை நிசப்தம்
கிழக்கை நோக்கித் திரும்புகிறேன்
அலைகளின் சப்தம்
அமைதியாய்க் கேட்கிறதே!

அங்கே
இந்தச் சிறுவர்களுக்கு மட்டும்
என்னவேலை
ஒரு வேலையும் இல்லை என்பதால்தான்
மணல் வீடுகட்டி விளையாடுகிறார்கள்ளோ
இவர்களுக்குள் சங்கமிக்கும்
அவரவர் வார்த்தைகளில்.....
சிரிப்பொலிகளில்.....
என்ன வசந்தம்

கோடை காலத்தின்
புழுக்கமும் அழுக்கும்
எனக்குள் மட்டும் தானா?
இளமை இனிமை
கலந்து கதை பரிமாறிய தொரு நேரம்

அன்று
எனது ஆசைகளில்
கற்பனைகளில் இருந்த வேகம்
இன்று
என்னை சுற்றி இருப்பது வேறு.
பொருத்தம் பார்க்க
என்மனம் ஏனோ பின்னடைகிறதே!
பகடிகளுக்கு
என்ன பஞ்சம் ஏற்பட்டுவிட்டது -
சுடுதியின் திருப்பங்கள்
சமாதியைத் தேடுகின்றனவே!

கூட்டம் மூன்றரைக் கென்று அழைப்பிதழ் குறிப்பிட்டது. ஆனால்; ஐந்துமணியைத்தான் அப்படிப் போட்டிருக்கிறார்கள் என்பது எனக்குத் தெரியும். சாதாரண ஒரு மண்டபத்தில் நடக்கும் இலக்கியக் கூட்டத்துக்கு எந்த மடையன் அழைப்பிதழ் நேரத்துக்கு வருவான்? தப்ரபேன், ரண்முத்து, ஒபரோய் போன்ற ஓட்டல்களில் என்றாலாவது மண்டபத்தை, அடுத்த கூட்டத்துக்குக் கொடுக்க வேண்டுமே என்று நேரத்துக்கு வருவார்கள். அங்கே கூடச் சில உயர்தர அதிதிகளுக்கு மண்டையில் விடியாமல் அரைமணி கழித்தும் வருவார்கள்.

என் அனுபவரீதியிலான எண்ணத்தில் நான் முன்னணி மண்டபத்தை அடைந்த போது நாலரை மணி, நாற்பது நாற்பத்தைந்து பேர்கள் குழுமியிருக்க, என் அனுபவத்தின் தோல்வியாக கூட்டம் நடைபெற்றுக் கொண்டிருந்தது.

வரவேற்புரை, தலைமையுரை, நூல் வெளியீடு என்பன முடிந்து போய் விமரிசனம் நடந்து கொண்டிருந்தது. எத்தனை மணிக்குத் தொடங்கியிருப்பார்கள்? அல்லது ஊரில் இல்லாத புதுமையாக விமரிசனத்திலேயே ஆரம்பத்திருக்கிறார்களோ?

முன்பக்கத்து நாற்காலிகள் சில, ஓட்டை விழுந்த பல்வரிசையாக்கின சபையை. யாருக்காவது ஒதுக்கியிருப்பார்கள். ஒதுக்காவிட்டாலும் கூடப் பலருக்கு முன்வரிசை பிடிக்காது. 'போர்' அடிக்கும்போது கதைக்க, எழும்பிப்போக, சிகிரட்டிடிக்க, தூங்க, எட்லீஸ்ட் கொட்டாவி விடவெல்லாம் பின்பக்கமே வாய்ப்பானது.

கடைசி வரிசையில் ஒரு நாற்சாலியில் 'சேண்ட்விச்' மாதிரிப்போய் இருந்தேன்.

விமர்சகர் கனத்த குரலில் பேசிக் கொண்டிருந்தார். அவருடைய குரல் கையே செவிடாக்கிவிடும். சினிமாக்கோடஸ் வரன் மாதிரி புதிய துணிகளில் உயரமாக

நின்றிருந்தார். அவர் தலைக்கு மேலே மின்சார பல்பும் கால்களில் சப்பாத்துக்களும். கையில், கனத்த நூல் ஒன்று விரிக்கப்பட்டிருந்தது. அடேயப்பா, நாலாயிரம் பக்கம் இருக்குமே! எப்படியும் ஐநூறு அறுநூறு வருமே!

அக்கம் பக்கமாகப் பார்த்தேன். யாரிடமும் அந்நூல் இல்லை. எவன் வாங்குவான்? ... மூன்றாவதாக இருந்தவர்கையில். ஒரு சினிமாப்பாட்டுப் புத்தகமோ எனமோதான் சுருண்டு கிடந்தது.

எனக்குத் தெரிந்தவர்கள் யாரும் சபையில் இருப்பதாகத் தெரியவில்லை. என்னைப் போல் பிந்தவரலாம். அல்லது அறிமுகமில்லாதோர் கூடும் இந்த அறிமுக விழாவை ஒதுக்கியுமிருக்கலாம். இல்லாவிட்டால் டெலியிலோ பிட்டணிகளிலோ கிரிக்கெட்டுருக்கலாம்.

மேடை. நடுவில் இருந்தவர்தாம் நூலாசிரியர் பருத்திச் சாமிபோலும். முழிக்கிற முழியிலேயே தெரிகிறது விலையுயர்ந்த துணிகளில் ஒரு ஆங்கில நபிகளைப் போலவோ நாஸ்திகனைப் போலவோ இருந்தார். பக்கத்தில் யாரோ இவனொரு மேல்நாடு, இந்தப்பக்கமும் கூட மொத்தம் ஏழுமேட்டுப் பேர்கள் இருந்தார்கள். யாரையே தெரியவில்லை. அரசியல்வாதிகளோ என்னவோ. அரசியல்வாதி வந்தால் தான் அப்படி, கேள்வி, கேட்பாடு, வரவேற்பு இல்லாமலேயே தலைவருக்குப் பக்கம் பக்கமாகப் போய் அழுக்கிக் கொள்வார்கள். நூலாசிரியர்கூடக் கீழேதான் உட்கார வேண்டும்!

பழையவர்கள் எங்கே? பழையவர்கள் வந்தால் முதுகுதான் சொறிவார்கள் என்று இவர்கள் புதியவர்களில் இறங்கி விட்டார்களோ!

விமர்சகர் பேசிக் கொண்டிருந்தார். உள்ளதே ஐம்பது பேர். அதற்கொரு மைக்கும் இரண்டு மாபெரும் ஸ்பீக்கர்களும். இதில்

வேறு அந்த மனிதர், தேர்தல் கூட்டத்துக்குப் போலக் கத்திக் கொண்டிருந்தார்.

“.....எனவே, அறிவார்ந்த பெரும்கூட் பிறப்புக்களே! (ஸ்பீக்கர்கள் கிண் கிண் என்கின்றன) இலக்கியம் படைப்பவனுக்கு - இலக்கியம் - தெரிந்திருக்க வேண்டும். (கிண்) இலக்கியம் தெரிந்தவனுக்கு - இலக்கியம் படைப்பது - மிகவும் எளிது (கிண் கிண்) மார்க்ஸிஸம், லெனினிஸம், சோஷலிஸம், கமியூனிஸம் - ஆகியவைகளைக் கரையறக்கண்டு - பிராய்டிஸத்திலும், டார்வினிஸத்திலும் நுழைந்து - (கிண்) எந்தச் சமூகத்தை - அல்லது வர்க்கத்தை அவர் பிரதிபலிக்கிறாரோ - அந்தச் சமூகத்தின் அல்லது வர்க்கத்தின் - உள்ளீட்டமைவியலுக்குரிய வெளிப்பாட்டு முறையியலுக்கைய (கிண்) - யதார்த்தபாகவும் - வெளிப்படையாகவும் - இன்னும் ஆழமாகவும் அகலமாகவும் - உள்ளார்த்த ஆள்புலக் கட்டுக் கோப்பாவத்தையில் வெளியீடு செய்பவன்தான் நவீன இலக்கியவாதி என்பதை நாம் மார்க்ஸிம் கோர்க்கியின் நாவலிலிருந்து அறிகிறோம். மேலும் பல நாவல்களிலிருந்தும் கணிசமான உதாரண எடுத்தக்காட்டுகள் மூலம் அறிந்து தெரிந்தோம். (கிண்) நவீன இலக்கிய விற்பன்னர்களின் - யதார்த்தவாத இலக்கியங்கள் பற்றிய - சரிச்சைக்குரிய - விமரிசனங்கள் பற்றிய இந்த மகத்தான நூலை - எவர் வாசிக்கின்றாரோ - (கிண் கிண்) அவருக்குத் தான் தெரியும் - விமரிசனம் என்பது என்ன - இலக்கியம் என்பது என்ன - வர்க்கம் என்பது என்ன படைப்பு என்பது என்ன - எழுதக் கூடாதவை என்ன - எழுத அருகதையற்றவை என்ன - (கிண், கிண், கிண்) என்பதெல்லாம்!”

வியர்வையைத் துடைத்தேன். அவர், அந்த நூலை மேசையில் போட்டார். கூல்டிறிங்ஸில் கொஞ்சம் குடித்தார். சபையோரைத் தொண்ணாற வைத்துவிட்டு மேடை மட்டுமே குடிக்கும் பொதுவுடமை நடந்த பிறகு. அவர் இன்னொன்றை எடுத்து விரித்துத் தொண்டையைச் சரி செய்தார்.

சரிதான். பருத்திச்சாமியின் புதியநூல் அல்ல இது. இவருடைய லைப்ரரி! இன்னும்

பத்துப் பதினைந்து மேசையில் கிடந்தன. விமர்சனம் செய்கிறேன் என்று தனது லைப்ரியை இங்கே கொண்டு வந்து வாசித்துக் காட்டியும் பேர் சம்பாதிக்கிறார்!

“அறிவார்ந்த பெரும்கூட் பெரும் பிறப்புக்களே! (பிரபுக்களே என்று சொன்னாரா?) - (கிண்) இதோ பாருங்கள். இந்த நூலாசிரியர் பருத்திச்சாமி அவர்கள், இன்றைய கதாநாயகனான பருத்திச்சாமி அவர்கள் - இந்த நூலை - ஆறு வருஷமாகக் கஷ்டப்பட்டு - எழுதியிருக்கிறார்கள்.....”

எனது மூன்றாவதானவரிடமிருந்த அதே சினிமாப் புத்தகம்தான் அது. நாற்பது பக்கம் இருக்கலாம். ஒரு நாவல். இதை அம்பலப்படுத்தத்தான் போலீஸ்காரர்கள் மாதிரியான நூல்களைக் கொண்டுவந்து இவர் மைக்கைப் பிளக்கிறார்.

“ஆசிரியர் கோமான் பருத்திச்சாமி அவர்கள் தமது அமர நாவலை எப்படி ஆரம்பிக்கிறார் பாருங்கள்! ‘மாலை கருகிவரும் மங்கியதோர் மாலை. இரண்டே இரண்டு குடிசைகள். மிகத் தூரத்திலே இரண்டு விடி வெள்ளிகள்போல் பிரகாசிக்கின்றன அவற்றை நோக்கி நடந்து செல்கிறான் அந்த நாரீமணி. கையில் அழகான பேக்கு! உடம்பில் அழகான நைலக்க! அவன் யார்? எங்கே போகிறான்? ஏன் போகிறான்? எப்படி அங்கு வந்தான்? எதற்காகப் போகிறான்? யார்தான் அவன்? உங்களுக்குத் தெரியுமா? எனக்கும் தெரியாது!’ (கிண், கிண், கிண்) பார்த்தீர்களா பெரும்கூட் பெரும் பிறப்புக்களே! நூல் ஆசிரியர் பிரான் - அவர்கள் - துப்பறியும் மர்மக்கதையின் - முதற் பந்தியிலேயே - எப்படி நம்பைக் சவர்ந்து விடுகிறார்! - அது - ஒரு - கிராமம் - அதில் - இரண்டே - குடிசைகள். அவை - எப்படிப் பிரகாசிக்கின்றன? - இரண்டு - விடிவெள்ளிகளைப்போல! புதுக்கவிதைகளைப்போல் இல்லாமல் - எவ்வளவு - தெளிவாகக் கூறுகின்றார்! - (கிண்) அதை நோக்கி - நைலக்ஸ் கட்டிய - நாரீமணி! - நாரீ - மணி! - நார் நாராய் - மணிகள் தொங்கும் - தங்க நகை தொங்கும் - பெண்மை! இங்கே - நீங்கள் - ஒன்றைக் கவனிக்க

வேண்டும். இந்தக் கதையை (கிண்) ஆசிரியர் (கிண்) ஆரம்பித்த காலம் - நைலக்ககளுக்கு - நன் மதிப்பிருந்தகாலம்! - அதைக் கூட்டிக் கொண்டு - ஒரு சூடிசையை நோக்கி - அந்த மாலை கருகும் மாலையில் - ஒரு நாரீமணி செல்கிறாள் என்றால் - யார்தான் சுவை குன்றிப் போவார்கள்! இங்கே நான் - பாரதியையும் - அதற்குப் பின் கம்பனையும் - தரிசிக்கிறேன்! (கிண், கிண், கிண்)

இன்னொரு பக்கத்தைப் புரட்டினார்.

“அவர் என்ன சொல்றாரு?” என்றேன் இடப்புறத்திடம். “அருமையான விமரிசனம் ஐயா! கதை போடாம கேளுங்க!” என்றது இடப்புறப் பேதமை. விமரிசகரின் சொந்தமோ, நட்போ, அடிவருடியோ!

வலப்பக்கம் பார்த்தேன். வழக்கை, கண் மூடிச் சாய்ந்திருந்தது. தூக்கமா, ரசிப்பா, வெறுப்பா வென்று தெரியவில்லை.

‘ஸர்!’ என்றேன்.

‘யெஸ்!’ என்று விழித்தார்.

‘என்ன சொல்றாரு?’

“அதென்ன எழுவோ, ஸர்! எனக்குன்னா கண்லணக்கட்டி காட்ல உட்ட மாதிரி இருக்கு! வேற ஏதோ யோசனையில் இருந்துட்டேன், ஸர்! லொறி!”

விமரிசகர் ஒரு ஆணைப் போன்ற பெண்ணும் பெண்ணைப் போன்ற ஆணும் சம்பாஷித்துக் கொள்வதில் தயிர்வடை செய்து கொண்டிருந்தார்.

கூட்டம் முடிந்த பிறகே வந்து தலையைக் காட்டியிருக்கலாம் போலத் தோன்றியது.

இரண்டு மூன்று பெண்கள் தீட்டுக் காரிகளைப் போல ஒரு மூலையில் கிடந்தார்கள். அல்லது, ஆண் எழுத்தாளர்கள் வந்து அறுப்பார்களோ என்று அச்சமாகவும் இருக்கலாம். இரண்டொருவர் தூங்கிக்கிடப்பது போல்பட்டது. சில ஜோடிகள் வேறுவழியின்றிக் கதைத்தன. (சபையில் கதைக்கக்

கூடியவர்களைப் பார்த்து மேடையில் தூக்கிப் போட்டால் முடிந்தது!) ஒருசிலர் மர்மக் கதையின் பாதி, முக்காலுக்கு மேல் போய்க் கொண்டிருப்பதாகவும் பட்டது.

என் சிகிரட் இரண்டொன்று முடிந்து, குடும்ப விசயங்கள் சிலவற்றுக்குத் தீர்வும் கண்டு முடிந்திருந்த போது, கைத்தட்டல் அந்த மாடியைக் கீழே தள்ளப்பார்த்தது. விமரிசகர் அமர்ந்து முகம் துடைத்துக் கொண்டிருந்தார். போனாயே பாவி என்ற நடையில் கைத்தட்டல் நடந்து ரூபவாஹினியையும் வானொலியையும் தோற்கடித்தது.

சரி, தலைவர் என்ன சொல்லப் போகிறார் என்று பார்ப்போமே என்று நான் நிமிர்ந்தபோது, சபையோர் நிகழ்ச்சிமாதிரி, முன்வரிசையிலிருந்து ஒருவர் எழுந்து மைக்கிடம் போனார். தலைவருக்கு மேடையில் இடமில்லையோ?

‘தலைவர் யாரு?’ என்றேன் வலப்புறத்தே.

“அந்தா, பானாசாவன்னாவுக்கு எடப்புறமாக இருக்கிறாரே, அவருதான் அவருக்குத் தமிழே முடியாது? மிஸ்டர் தமிழ்மாறன். எல்லாம் இங்கிலிஷ்தான். அதுதான் அசிஸ்டன்டு பேசுநார்! ‘கொண்டோடி சுப்பர்’ பேசினார் அரைப்பைத்தியத்தின் கறுசறுபுடன்.

“விமரிசகர் வீரப்பிரதாபனின் ஆழமானதும் அறிவுபூர்வமானதுமான விமரிசனத்தைக் கேட்டோம். நமது நாட்டில் இன்றிருக்கும் விமரிசர்களினேயே மிகவும் திறமை மிகுந்த விமரிசகர் இவர்தான் என்பதில் சந்தேகமில்லை. இதுதான் விமரிசனம். அவர் படித்திருக்கும் விபரிசன நூல்களை எல்லாம் எல்லா விமரிசகர்களும் விமரிசகரல்லாதவரும் நிச்சயமாகப் படிக்கவேண்டும்! விமரிசகர் வீரப் பிரதாபனுக்கு விமரிசக உலகிலே நல்லதொரு விமரிசக இடம் கிடைப்பதாக! நன்றி! அடுத்ததாக, பேராசிரியர் பருத்திச்சாமி பீ. ஏ. அவர்களின் ‘கிராமான் தமனம்’ நூலுக்கு, மிகவும் மேன்மையான

உரையொன்றை வழங்கவிருக்கிறார், நமது மகா மேன்மை பொருந்திய கனம் நகரபிதா ஸ்ரீமான் கிராமணியார் அவர்கள். கரகோசம் செய்து பெரியாரை வரவேற்கவும்.” என்று அவரே ஆரம்பக் கைதட்டல் செய்தபோது, பக்தி சிரத்தையாகக் கை தட்டல் தொடர்ந்தது.

‘இந்தக் கொண்டோடி சுப்பன் நல்லா பந்தம் புடிப்பான்! சாப்பாட்டு டைமாப் புடிச்சி முன்னேறிறுவான்’ என்று நினைத்துக் கொண்டேன்.

மகா கனத்தோடு எழும்பினார் நகரபிதா தம்பி, தங்கை, மச்சான், மாமி, தோழன், வாசல் கூட்டி, டிறைவர் என்று எவரெவருக்கோ வந்தனம் கூறி அவர் சிறிது அரசியலும் பேசி புத்தகத்தைத் தொட அரைமணித்தியாலமாகிவிட்டது.

“கிராமம் என்றால் என்ன? கிராமம் கிராமம்தான். (ஸ்பீக்கரில் ‘கிண்’ இல்லை!) நகரமென்றால் என்ன? நகரம் நகரம்தான். ஆகவே, நமக்கு விளங்குகிறது கிராமம் கிராமம்தான், நகரம் நகரம்தான் என்பது. கிராமம் நகரமாக முடியாது. நகரம் கிராமமாக முடியாது. கிராமத்தில் இருப்பவர்கள் கிராமத்தில் இருப்பார்கள். நகரத்தில் இருப்பவர்கள் நகரத்தில் இருப்பார்கள். ஆனால், கிராமத்தார் நகரத்துக்கும் போவார்கள்; நகரத்தார் கிராமத்துக்கும் போவார்கள். ஆக, கிராமம் கிராமம் என்பதையும் நகரம் நகரம் என்பதையும் நாம் தெரிந்து கொண்டோம். நான் ஒரு கிராமவாசி. ஆனால் நகரத்தில் இருக்கிறேன். நகர பிதாவாகவு மிருக்கிறேன். நான் கிராமத்துக்குப் போவதில்லை. ஏனென்றால் நகரத்தில் ஜோலி அதிகம். என்றாலும், இதுபோன்ற கிராம நூல்களை வாசிப்பதும் அவற்றில் ஈடுபட்டு என் கிராமத்தை நினைவுபடுத்திக் கொள்வதும் என் பொழுதுபோக்கு. இந்த நூல் கிராமாஸ்தமனம். இந்த நேரத்தில் யாராவது எங்காவது ஒருவர் நகராஸ்தமனம் பற்றி எழுதிச் கொண்டிருக்கத்தான் வேண்டும். அந்த நூலுக்கும் தலைமை தாங்கவோ, விமரிசனம் செய்யவோ, நகரபிதா என்ற ஹோதாவில் விரும்புகிறேன். (கைகொட்டிச்

சிரித்தல்) விமரிசக வித்தகர் வீரப்பிரதாப புத்திரர், நான் இதற்குமுன் கேட்டிராத விமரிசனம் செய்தார். (மறுபடியும் கை.....) கிராமம் உதயமாகிறது; பிறகு அஸ்தமனமாகிறது. மறுபடியும் உதயமாகிறது.....”

நான் எழுந்து டீ குடிக்க வெளியே போய் அரைமணித்தியாலம் கழிந்து வந்தேன். கைதட்டல் உத்வேகமடையக் கிராமணியார் போய் தொபீரென்று உட்காந்தார்.

கொண்டோடி கிளம்பினார்.

“நகரபிதா, அதியுத்தமக் கிராமணியாரின் பேச்சு மடை நம்மை மெய்மறக்கச் செய்துவிட்டது. தூங்கிய சிங்கத்தையும் தட்டி எழுப்பும் அந்தச் சிம்மநாதக் குரலொலி எனக்கில்லையே என்று பொறாமைப் படுகிறேன். கிராம - நகரங்களுக்கு அவர் கொடுத்த ஆழமான - அறிவார்ந்த இலக்கணம் நம்மால் போற்றிப் பாதுகாக்க வேண்டியது. இத்தகைய தீர்க்கதரிசிகள் நம்மத்தியில் உலவுவதையிட்டு நாம் பெருமைப்பட வேண்டும். இந்த மேடையிலேயே நான் ஒன்றைத் திட்டவட்டமாகக் கூறிக் கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன். இன்றிரண்டு நாள் நகராஸ்தமனத்தின் உதயம் என்றொரு நூலை எழுதி, அதை மாண்புமிகு கிராமணியார் அவர்களின் விமரிசனத் தலைமையிலேயே வெளியிடுவது உறுதி! (கை, கை, கை) அடுத்தபடியாக, பிரதம அதிதி டாக்டர் கலாநிதி செல்வப் பிரபு ஏ. வை. எம். ஆர். பிகோ. ஆர். போல் அவர்கள் பேசுவார்கள். இவர், நம் தாய்த்திரு நாட்டில் பிறந்தாலும் அமெரிக்கக் கண்டத்திலே வாழ்பவர். இந்த நூல் வெளியீட்டுக்காகவே தமது விமானத்தில் இங்கே, முந்தநாளே வந்தவர். இதோ.....”

ஆர். போல் என்பது ஆரியபாலன் என்பதன் சுருக்கமாகவும் இருக்கலாம் என்று எனக்குத் தோன்றியதற்குக் காரணம், அவரது மீசையோ?

“மிஸ்டர் சேர்மன், லடீஸ் ஏன் ஜண்ட்ஸ்மன்!” என்று இழுக்கத் தொடங்கியவர், தன் பிறப்பு, பரம்பரை, செல்வம், கல்வி, அமெரிக்க விஜயம், கல்யாணம், பட்டம், பதவி, வங்கிக் சணக்கு, வியாபாரம் எற்றெல்லாம் நிறுத்து நிறுத்தினார்.

“..... எனது அருமை நண்பர் பருத்திச் சாமியைப்பற்றி நான் அதிகமதிகம் கேள்விப்பட்டிருக்கிறேன். அமெரிக்கப் பத்திரிகைகளில் இவரது பெயர் அடிக்கடி அடிபடும். இந்த அரிய பொக்கிஷத்தை இவர் வரைகிறார் என்று தெரிந்த காலந்தொட்டே, நான் இந்த நூலுக்குப் பிரதம அதிதியாக வர வேண்டும் என்று பேராசைப் பட்டேன். இவருக்கு எழுதினேன். அதனால் வந்தேன். மிகவும் நன்றி!”

கைதட்டலும் ரத்தினச் சுருக்கமாக இருந்தது. சுருக்கமாகப் பேசினால் அப்படித்தான். சிலவேளை ஒரு கை கூட எழும்பாது.

மறுபடியும் கொண்டோடி. ஆழமாக, அறிவுபூர்வமாக.....

பருத்திச்சாமி, பட்டுச்சாமி போல மைக்கைத் தொட்டார். மிகவும் பயந்து பயந்து சகலரையும் வணங்கினார்.

“நானும் அமெரிக்கப் பிரஜை. இதுதான் என் தாய்நாடு. இந்த நூலை இங்கேயே அச்சிட்டு வெளியிடவேண்டும் என்ற நோக்கத்தில் போனமாதம் வந்தேன். மறுபடியும் நாளை அமெரிக்கா போகிறேன். இது எனது கன்னிப்படைப்பு இதற்குமுன் ஒரு வரிகூட நான் எழுதியதில்லை. நான் பிறந்த கிராமத்துக்குக் காணிக்கையாக எதையாவது செய்ய வேண்டும் என்றநோக்கில், ஆறு வருஷத்துக்கு முன் இதை யாக்கத் தொடங்கினேன். துப்பறியும் மர்மக்கதைதான் அனைவரையும் கவரும் இலக்கியம் என்று அப்படி எழுதினேன். இராமாயணம், பாரதம், சிலப்பதிகாரம் எல்லாமே மர்மக்கதைகள் தானே! இந்த நூல் நாற்பத்திரண்டு பக்கம் உள். ஆனால், ஏன் என்பது ரூபா பேட்டிருக்கிறேன்? எல்லாம் ஆராய்ச்சி! ஒரு சிராமம் எப்படி அஸ்தமனமாகியது என்பது ஒரு மகத்தான ஆராய்ச்சி என்பதை என்னைப் போன்றவர்கள் தான் தெரிந்து கொள்ள முடியும். இந்தத் தொகுதி கண்டிப்பாக, உலகிலுள்ள ஒவ்வொரு சர்வகலாசாலையிலும் பாடப்புத்தகமாக ஆக்கப்படும் என்ற உறுதி எனக்குண்டு. (கை மோதல்கள்)

நன்றியுரையோடு கூட்டம் முடிய கூட்டத்தில் பலருடைய முகங்கள் கிழிந்துபோய்த் தொங்கின.

ஆட்டுமலம் வாய்விழவும் தூங்கிக்கிடந்த முட்டாள் இடையன் திடுக்கிட்டு விழித்துத் துப்பியதுபோல் நானும் திடுக்கிட்டெழுந்து துப்பினேன். என் அருகில் நித்திரையாகிக் கிடந்த எட்டுமாதத்துச் செல்வன், என் புறமாக வரும்படி, முகம்பார்த்துச் சிறுநீர் கழித்துவிட்டு அணுங்கினான்.

□

நேர் கோட்டுப் பயணம்

ஆற்றங்கரை மண்ணல்ல
அள்ளுண்டு போவதற்கு.
தோள்களை உலுப்பி
என்னை நானே தட்டிவிட்டு
மனதைத் தூங்கவிடாமல் வேகமுடன்
மிக நிதானமாக
நிதானித்து
முன்னேறுகின்றேன்.

என்னை முந்திச் சென்றவர்கள்
பல இடங்களில்
தடக்கி வீழ்ந்து கிடந்தார்கள்.
இளைப்பாறிக் கொண்டிருப்பதுபோல
தூங்குவது போல விழித்திருந்தார்கள்.
சிலர்,
விழிப்பது போலவும் தூங்குகிறார்கள்.

காலங்களை உள்வாங்கி
வரலாற்றின் தடயங்களில்
நான் மிக நிதானமாக
நிதானித்து
மெல்ல மெல்ல முன் செல்கின்றேன்.
எனது சுவடுகள்-
ஓர் நேர் கோட்டுப் பயணத்தின்
வெற்றி உச்சிவரை.

- எஸ். கருணாகரன் -

□

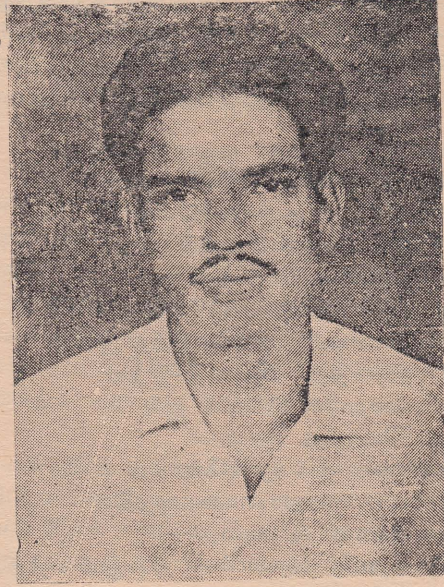
கவிஞர் நீலாவணன்

- மருதூர்க் கொத்தன் -

பெரிய நீலாவணையில் 1931.6.31 ஆந் தேதியில் பிறந்து 1975.1.12 ஆந் தேதியன்று காலன்வயப்பட்ட நீலாவணனின் இயற்பெயர் சின்னத்துரை. உற்றாரும் ஊராரும் நடராசா என்றே அழைத்தனர். திரு.வே.சிவக் கொழுந்து 'யாழ்ப்பாணன்' எனப்புகை பெயர் கொண்டதை அடியொற்றி 'நீலாவணன்' எனப் பெயர் புனைந்து கொண்டார். நீலா - சின்னத்துரை என்ற பெயரில் உருவகக் கதைகளும், அம்மாச்சி ஆறு முகம் என்ற பெயரில் விருத்தாந்த சித்திரமும் (நடைச் சித்திரம்) எழுதியுள்ளார். எழுத்தில் பிறரைச் சாடிய சந்தர்ப்பங்களில் 'கொழுந்துறட்டி' என்ற பெயரையும் பயன்படுத்தினார். 'வேதாந்தி' என்ற பெயரிலும் எழுதியுள்ளார்.

கவிதையினூடாக இலக்கியப் பிரவேசம் செய்தவர்கள் வசன இலக்கியகாரர்களாகும் வசனத்தில் எழுதப்புகுந்தவர்கள் கவிஞர்களாகவும் தங்களை நிலைநிறுத்திக்கொண்டதற்கு நவீன தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றில் நிறைய உதாரணங்கள் உண்டு. நீலாவணன் இரண்டாம் வகையைச் சேர்ந்தவர்.

1952ல் 'சுதந்திரன்' இதழில் பிரசுரமான 'பிராயச்சித்தம்' சிறுகதைதான் நீலாவணனின் கன்னி இலக்கியப் படைப்பாகும். தொடர்ந்து பட்டமரம், மூன்றாவதுகாதலன் ஆகிய கதைகள் பிரசுரமாகின. இவர் எழுதிய 'ஓடிவருவ தென்னேரமோ' என்ற முதலாவது கவிதை 1953ல் சுதந்திரன் இதழில் பிரசுரமாகியது. அக்காலையில் சுதந்திரன்பத்திரிகையின் ஆசிரியராய் இருந்து, இலங்கைத்தமிழ் எழுத்தாளர்களுக்குக் களம் அமைத்துக் கொடுத்த இலக்கிய வள்ளல் திரு.எஸ்.ரி.சிவநாயகம் அவர்கள் நீலாவணனது கவிதாசாமர்த்தியத்தை இனங்கண்டு 'நூறு பேரில் ஒருவராக இருப்பதை விடுத்து, பத்துப் பேரில் ஒருவராக விளங்குங்கள்; ஆகவே, தொடர்ந்து கவிதைஎழுதுங்கள்' என்று கடிதம்எழுதினார். அவ்வாக்கைத் தேவ ஆசீர்வாதமாக நீலாவணன் ஏற்றுக் கொண்டார். தொடர்ந்து ஏறும்பின் சுறுசுறுப்புடன் கவிதை எழுதினார்.

கவிதை, கவிதைநாடகம், சிறுகாப்பியம் என்று பன்னூற்றுக் கணக்கான கவிதைகளை எழுதிக்கூவித்தார்.

இவரது கவிதைகள் இலங்கையில் வெளியான சிறிய பெரிய பத்திரிகைகள், சஞ்சிகைகளிலும் தமிழ்நாட்டு மாசிகையான கலைமகளிலும் பிரசுரமாகின. வானொலிக் கவியரங்குகளுக்கும் மேடைக்கவியரங்குகளுக்கும் இவர் விரும்பி அழைக்கப்பட்டார்.

கவியரங்குகளிலும் நன்கு பிரகாசித்தார், நீலாவணன். கவிதையின் பொருள் வளத்தாலும் கலைப்பெறுமானத்தாலும் கவிதை சொல்லும் அழகாலும் நீலாவணன் இந்தச்சாதனையைப் புரிந்தார்.

நீலாவணனின் கவிதையாக்க நெறி, இயல்பானபடிமுறை வளர்ச்சியைக் கொண்டதாகவே அமைந்து வந்திருக்கிறது என்பதை முடிவுசெய்ய இவரது முழுக்கவிதைகளையும் படிக்க தேவை இல்லை. 'வழி' தொகுதியைப்படித்தாலே போதும். வழி கவிதைத்தொகுதியின் வைப்புமுறை நீலாவணனால் செய்யப்பட்டது.

முனைப்பு

UNIVERSAL LIBRARY SERVICE
KANTHARMADAM - LAFFNA

Acc. No.

தனக்குத்தானே சத்தியனாய் வாழ்ந்தவர் நீலாவணன். தனது வளர்ச்சிப் போக்கைத் தானே இனங்கண்டு, அந்த வளர்ச்சியின் உரைகல்லாக 'வழி' தொகுப்பைச் செய்துள்ளார்.

இயற்கையின் செளந்தரியத்தில் நெஞ்சிழந்து அந்த அழகைக் கவிதைகளாக வடித்தும், காதல் வசப்பட்டு அதன் இனிய உணர்வுகளைக் கவிதையாக்கியும் கவிமோகனம் செய்தவைதான் இவரது ஆரம்ப காலக் கவிதைகள்.

மழலை மைந்தர் குழலை யாழை
மலரின் வண்டின் இனிய ஓசை
கழகமாகும் குரலினாலென்
கவிதை நெஞ்சம் உருகி வார
மாங்குயிலே பாடு-தளிராம்
மதுவை உண்டு பாடு" என்றும்
"வெண்டை மரம் காய்த்த இளம்
பிஞ்சொத்த விரலால்-இதய
வீணைதனை மீட்டிப் பூங்
குயிலொத்த குரலால்
பண்டை நம் முன்னோரின்
பாடல் பல தரலால்-கழுத்தில்
பாமாலை சூடவா

பைந்தமிழ் பரலால்-- என்றும் எத்தனையோ அழகிய அடிகள் அவரது இயற்கையின் லயிப்புக்கும் காதலின் தீவிரத்திற்கும் உதாரணங்களாயுள்ளன.

நீலாவணனின் அழகியல் உணர்வுப் பாடல்களில் விரவியுள்ள புதிதான உவமைகள் தமிழுக்கு அவர் செய்த அணிகலன்கள் எனலாம். சில உதாரணங்கள்:-

"நுரைக்கனியின் விதை நுங்கில் சுழலுது
அந்த நோக்கிலே(கண்) என் நெஞ்சு
நோயில் உழலுது"

"இப்படிச் சூட்டை இயற்றுக்
என்றிரு
செப்பு முலைகளைக் காட்டவோ"

"மரவள்ளித் தண்டு கொண்ட சிவப்பு
மாம் பழமாம் கன்னங்களின் கதுப்பு"

ஆரம்ப காலத்தில், நீலாவணன் திராவிட இயக்கத்தின் செல்வாக்கிற்கு உட்பட்டவராகவும், தமிழரசுக் கட்சி இயக்கத்தின் ஆதரவாளராகவும் விளங்கியவர். அக்காலை இவர் எழுதிய தமிழணர்வுப்பாடல்கள் படுவேகமானவை.

ராஜபாரதி- வீ.கி.ராஜதுரை ஒருவர்தான் அந்த வகையில் இவரோடு இணைத்துப் பார்க்கக்கூடியவராக இருந்தார்.

ஆரம்பத்தில் அழகியல் நோக்கைக் கொண்டிருந்த இவரது கவிதைநெறி, 1960க்குப்பிறகு சமூகநோக்குக் கொண்டதாக பரிணாமம்பெற்றது. எஸ்.பொ.வின் தொடர்பு நீலாவணன் பார்வையை விசாலப்படுத்தியது.

'போக்கு', 'உறவு', 'தீ', 'அடிசடையா', 'தொண்டு', 'பாவம் வாத்தியார்' முதலான கவிதைகள் அவரது சமூகப் பார்வைக்கு அத்தாட்சி கூறும் கவிதைகள் எனலாம்.

அவரது பிற்காலக் கவிதைகள் தத்துவ நோக்குடையவையாக அமைந்தன. பனிப்பாலை வில்லன்கள், வென்றுவா, தென்பொடு நட, விடைதாருங்கள், ஓ வண்டிக்கரா, துயில் முதலான கவிதைகள் இந்த வகையைச் சார்ந்தவை.

மழைக்கை, மனக்கண், வடமீன் என்பவை இவரது கவிதை நாடகங்கள். இவற்றில் மழைக்கையும் வடமீனும் சிறப்பானவை. மழைக்கை புராணகர்ணன் கதையாக இருந்தாலும் புதிய கருத்தேற்றம் செய்யப்பட்டு எழுதப்பட்டது. இந்நாடகம்மேடையிலும் வெற்றிகண்டதாகும். வடமீன், சமூக உள்ளடக்கத்தோடு எழுதப்பட்ட புரட்சிகரமான தன்மையுடையது. (யாரும் அலட்டிக் கொள்ளத் தேவையில்லை, அது வர்க்கப் புரட்சியல்ல.) 'வேளாண்மை' காவியத்தை நிறைந்த நம்பிக்கையோடு எழுத ஆரம்பித்தார். மட்டக்களப்பு நிலமாளிய சமூகத்தின் பண்புக்கூறுகளைக் வெளிக் கொண்டு வரும் எண்ணத்துடன் தான் ஆரம்பம் செய்தார். அக்காவியம் முழுமைபெறாதது பெருநட்டமே.

முன்னர் சிறுகதையாக எழுதிய பட்டமரத்தைப்பின்னர் சிறுகாவியமாக எழுதினார். இப்பொழுது, 'மெஜிக்கல் ரியலிசம்' என்று சொல்லப்படுகின்ற உத்தி இந்தப்பட்டமரத்தில் கையாளப்பட்டுள்ளது.

நீலாவணன் எல்லா யாப்புருவங்களையும் அநாயசமாகக் கையாளும் ஆற்றல் பெற்றிருந்தார். எந்தப் பொருளையும் எந்த யாப்பிலும் சொல்லும்சா துரியமும் இவருக்கிருந்தது. தனது கவியாக்கத் திறமையை, ஒரு கவிதையில் இனங்காட்டக் கருதித்தான் தினகரன் இலக்கியப்

பரிசோதனைக் களத்தைப் பயன்படுத்தி 'வழி' என்ற நெடுங்கவிதையை எழுதியுள்ளார்.

சங்கச் செய்யுள்களின் பாணியில்தொடங்கி தமிழ்க் கவிதை வரலாற்றில் எற்பட்ட வடிவ மாற்றங்களையும் தொட்டுக் காட்டி வசன கவிதையையும் சேர்த்து எழுதப்பட்ட நெடுங்கவிதைதான் 'வழி'

இலக்கண சுத்தமான செய்யுள் வடிவங்களைக் கையாண்டாலும், சந்தச் சொற்களைக் கையாண்ட போதிலும் பேச்சு நடையின் பண்பைக் கவிதையில் கெட்டு வந்தவர்களில் நீலாவணனும் ஒருவராவார். படிமத்தை மேதைத் தனத்துடன் இவர் சில கவிதைகளில் கையாண்டுமிருக்கிறார்.

இவர் மரபுவாதியாகவே வாழ்ந்தார். பொருளில் புதுமையை இவர் வெறுக்கவில்லை. இவரது கவிதைக்கோட்பாட்டின் பிரகடனமாக கவிதை, என்ற கவிதையைக் கொள்ளலாம்.

சனத்துள் மனித குலத்துள்
சமைந்து பொதுவாகி
தனித்துப் புவியில் நிலைக்கத்
தகுந்த பொருளாகி
மனத்தின் அகண்ட வலைக்குள்
புகுந்து சிறையாகும்
நினைப்பில் புகுந்த தொகுப்பின்
விளக்கம் கவியாகும்.

கணக்கில் குறித்த இடத்தில்
இலக்கம் பிசுகாமல்
இணக்கப்படுத்தல் அதைப்போல்
இசைத்துத் தெளிவாகி
மினுக்கி, மினுக்கி விதித்தது
மதர்த்த அழகோடு
உணர்ச்சிப் பெருக்கில் நனைத்துப்
பிழிந்த கவியாகும்.

பழமை கிடந்த மனதுள்
விளைந்து பயிராகி
செழுமை நிறைந்து புதுமை
குழைந்து விளைவாகி
அழகும் பொலிந்து அறமும்
விளைந்து கலையாகி
இளமைக் கயிற்றில் அழகைத்
தொடுத்தல் கவியாகும்.

நீலாவணன் எழுத்தோடு நிற்காமல் இயக்கமும் கண்டுழைத்தார். 1962ல் ஆரம்பம் செய்யப்பட்ட கல்முனைத் தமிழ் எழுத்தாளர் சங்கத்திற்குக் கால்கோள் இட்டவர்களுள் முதன்மையானவர். ஆரம்பகாலத் தலைவராக அவர் இருந்த போது, சங்கம் ஆற்றிய பணிகள் பல. இலங்கையர்கோன் நினைவுச் சிறுகதைப் போட்டியும், இலங்கையர்கோன் நினைவு விழாவும், மழைக்கை நாடக அரங்கேற்றமும் முக்கியமான நிகழ்வுகளாகும்.

நீலாவணைக் கிராமத்தையும் மட்டக்களப்புத் தாயகத்தையும் இலக்கியத்தையும் அதிகமதிகம் நேசித்தவர் அவர். முஸ்லிம் நண்பர்களோடு, இணைந்து கலை இலக்கியப் பணி புரிவதிலும் முஸ்லிம்களின் கலாச்சாரப் பாரம்பரியங்களை உள்வாங்கி, தனது படைப்புகளிலும் இடம்பெறச் செய்வதிலும் அவர் நிறைந்த ஆர்வம் காட்டினார்.

விருந்தோம்பலுக்கும் நட்புக்கும் உயர்ந்த மதிப்புக் கொடுத்த அவர், நண்பர்கள் பிழைகண்டு சீறிச் சினக்கவும், காட்டு கடிந்து வெறுத்தொதுக்கவும் பின்வாங்கியதில்லை.

எஸ்.பொ.வேடும் நகுமானோடு மிருந்த நட்பைத் துண்டித்த நீலாவணன் கடைசி வரை அதைப் புதுப்பிக்கவில்லை. பிழையென்று பட்டபொழுது முகம் பிளக்கக் கண்டிக்கும் நெருப்புப் பிழம்பாக இருந்ததில், நிறைந்த மன நிறைவைக் கண்டார். அகவயப்பட்ட நிலையில் அதீதமான ஊகங்களை உண்மையெனப் பிடிவாதம் செய்து கொண்டு நண்பர்களைத் தூரவைத்தது துரதிஸ்டமே. இலங்கை முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கத்தின் ஆரம்பகால மத்திய குழு உறுப்பினரான நீலாவணன் எழுபதுக்குப் பிறகு அந்த இயக்கத்தையும் அதன் இலக்கியக் கோட்பாட்டையும் வெறுத்து ஒதுங்கிக் கொண்டார்.

'ஓடி வருவ தென்னேரமோ?' முதலாக 'பொய்மை பொசுக்கிற்று' என்ற கவிதை ஈறாக பன்னூறு கவிதைகளை எழுதிய நீலாவணனின் கவிதைகள் ஆய்வு செய்யப் படுவது இருபதாம் நூற்றாண்டுத் தமிழிலக்கியத்தை மகிமைப்படுத்துவதாக அமையும்.

‘பத்மினி அக்கா’

எம். ஏ. ஹசன்.

பூவரசம் பூ நிறத்தில் - உனது
பொது நிறத்துப் பூமேனி
கட்டி வரும் பூச்சேவை
ஒத்த நிற ரவிக்கையதும்
உயர்த்திவிடும் உன் அழகை
உனது காலை வரவினிலே - அந்தக்
'கந்தோரே' பூச் சூடும்.

உனது சிங்களமும்
எனது தமிழும்
பரிவர்த்தனை செய்யப்
பார்த்துத் துடித்தன
புரியாது போகையிலே
புன் சிரிப்பில் மொழியிரண்டும்
கூடிக் குலவி கலைந்து மகிழ்ந்தன.

மாதங்கள் சில தத்தி நடந்தன
எனது 'சிங்களம்'
கால்கள் அடித்து கைகள் வீசி
தரையில் நீந்தி
தத்தித் தத்தி எழுந்து நடந்தது
இருந்தும் நடக்கையில்
வீழ்ந்தும் எழுந்தது
அப்போதெல்லாம் - உனது
வார்த்தைக் கரங்களல்லவா
தூக்கிக் கொடுத்தது.

"இதிங் மல்லி கொஹமத" - உனது
புல்லாங் குழல் நாதம் - என் செவியில்
புகுந்து கதை கேட்கும்
"அக்கே சனிபென் இன்னவா"
என் பழகு கதை பதில் கொடுக்கும்.

ஒரு நாள்
எனது காய்ச்சல் போர்வையை
உனது கொத்தமல்லித் தண்ணியல்லவா
கழட்டி விட்டது காவல் தந்தது.

தமிழ் படிக்க ஆசைப்பட்டு
உனது இதழ்
தலை வார்த்தை உதிர்த்தபோது
தங்கரதமேறி பவனி வந்ததல்லவா
எனது மனம்.

இனமும் மதமும் மொழியும் - உன்னிடம்
சர்வாங்க வாத ரோகியாய் சவங்கிக் கிடந்தது
'மனிதம்' உன் மடியில் தவழ்ந்து விளையாடியது
கருணை ரோசாவும் பூத்துக் குலுங்கியது.

பிரியா விடையின் போது
உனது கண்கள் பனித்தனவா?
என் கண்ணோரங் கூட
கதறி ஒரு துளி வந்து
வாயடைத்துப் போனதுவோ?
"அக்கே மங் கிறில்லா என்னங்"
"மல்லி கிறில்லா என்ட"
தடுக்கி விழுந்து எழுந்து வந்த வார்த்தைகள்
காற்றில் கரையாது இன்னமும் தான் ஒலிக்கிறது.
□

நேற்றைகளை நோக்கிய யாத்திரை

- அறநீலா -

ஒவ்வொரு நாட்களும்
வெவ்வேறு விதங்களாய்
வீடிந்து - மடிந்து போகின்றன.
நாளையின் புலரல்
இன்று தெரியவில்லை.
இது பரவாயில்லை என்றாலும் -
இறந்த காலங்கள்
புதைக்கப்படாமல்
புகைந்து கொண்டே
உள்ளாக்குள்
உட்கார்ந்து கிடப்பதும்
வெளியில் உலாவுவதும்
பெரிய சங்கடமாய் உள்ளது.
இதனால் -
பழைய இனிப்புகளும்
மிகச் சிறிதாய்
கசப்பாய் மாறுகின்றன.
பிழைத்துப் போன
நேற்றையப் பொழுதுகள்
இன்றையின் - நாளையின்
செப்பனிதெலுக்கு
உதவி புரிவதும் உண்மைதான்.
ஆயினும் -
புகைச்சல் சங்கடத்தால்
எனக்கு நானே எதிரியாகி
பீண்டும் பீண்டும்
குழம்பிக் கொள்கிறேன்.
முழுமையாக இல்லாவிட்டாலும்
ஓரளவு சீராய் வாழ்ந்து காட்ட.....
தப்பு -
வாழ்ந்து பார்க்க
என் வாழ்க்கைக்கொரு
இரண்டாம் பதிப்புத் தேவை.

மறு கரையின் நிறம்.....

- மருதூர்பாரி -

(2)

சூடான மாலை வேளை. கடற்கரைக்கு அண்மித்த கிராமமாயிருந்தாலும், கடற்காற்று, வெம்மையைக் குறைக்க முடியாமல் சரணடைய, புழுக்கம் உண்டகளையின் உறக்கத்தை அனுமதிக்க மறுக்க, காற்றாட வாசலுக்கு வந்தாள் நிசா.

வீதி வெறிச்சோடிக் கிடந்தது:

நேரம் என்னவாயிருக்கும்; வானத்தை அண்ணாந்து பார்த்து; மூன்று மணியிருக்கும் என நிதாவித்து, கொட்டாவி விட்டு சோம்பல் முறித்து நிமிர இளைய மாமியைக் கண்டாள் நிசா.

மாமி சந்தியால் திரும்பி வந்து கொண்டிருந்தார்.

“என்ன மாமி, எங்க போக?” முக்காட்டை இழுத்துப் போட்டுக்கொண்டே கேட்டாள் நிசா.

“ஹிதாயா வெளிநாடு நிண்டு வந்திற்றாம். அதான் பார்க்கப் போறன்” என்று கூறி விட்டு நடக்க முனைந்தவள். திடீரென நினைத்துக் கொண்டு “ஓங்களோட படிச்சவதானே..... ஒங்கட பழைய கூட்டாளி, நீங்களும் வாங்க. போய்ப் பாத்திற்று வருவம்” என்று நிசாவையும் அழைத்தார்.

இதை எதிர்பாராத நிசா, “இல்ல மாமி..... அனிய வாற நேரமாப் போச்சு, நீங்க போங்க.” என்றாள் பதற்றத்துடன்.

மாமி விடுவதாயில்லை. “இன்னும் அசருக்கு வாங்கு செல்லல்ல..... அவன் வாறத்துக்கிடையில வந்திரலாம்..... பொறப்பட்டுக்கு வாங்க”

“இல்ல மாமி.....” என்ற கூற முனைந்தவளை இடைமறித்தது ‘பாங்கு’ச் சத்தம்.

“மர்ஹபா..... இப்பதான் அசருக்கு வாங்கு செல்லுது. மூணரை மணிதான். அவன் நாலரைக்குத்தான் வருவான்..... அதுக்கிடையில வந்திரலாம். புறப்பட்டுக்கு வாங்க”

மேலும் தவிர்க்கமுடியாமல் அவள் உள்ளே சென்று ஆயத்தப்பட்டுக் கொண்டு வந்தாள்.

“புள்ளயள் எங்கே?”

“மூத்தவள் பள்ளிக்கூடம் போய்விட்டா. மத்தது ரெண்டையும் மாமி கூட்டிக்குப் போனாங்க.”

“சரி, வாங்க போவம்..... கெதியாய் வந்திரலாம்.”

நிசாவைக் கண்டதும் ஹிதாயா மிகுந்த சந்தோசமடைந்தாள். அரபிய முறைப்படி கட்டியணைத்து கைலாகு கொடுத்து வர வேற்றாள்.

ஹிதாயாவின் தோற்றம், நடை உடை பாவனைகளில் ஏற்பட்டிருந்த மாற்றங்களைக் கண்டு நிசா பிரமித்துப் போனாள்.

சிறு வயதில் ஆரம்ப வகுப்புக்களில் தன்னோடு படித்தபோது இருந்த தோற்றம், அதன் பின்னர் இடையிடை கண்டபோது அவளின் நிலை, என்பவற்றை இப்போது ஒப்பிட்டுப் பார்க்கும்போது பிரமிப்புத்தான் வரும். இளம் கறுப்பு நிறம், இளம் சிவப்பு நிறமாக மாறி இருந்தது. பரட்டைமுடி, அழகாக வாரி பின்னி விடப்பட்டிருந்தது. உயர்ந்த விலை உடையில் அவள் அழகாகவே காணப்பட்டாள்.

‘இருங்க’ எனக்கூறி அவள் தாய் பாய் போட்டாள். நிசாவும், மாமியும் அமர்ந்து கொண்டனர்.

முனைப்பு

ஹிதாயாவின் பிள்ளைகள் இரண்டு பெற்றறியில் இயங்கும் 'பொலிஸ் கார்', 'ஏரோப்பிளேஸ்' என்பவற்றை ஓடவிட்டு விளையாடிக் கொண்டிருந்தனர். அவற்றின் 'டர்ம்...' என்ற மெல்லிய இரைச்சல் கேட்க இனிமையாக இருந்தது. 'பொலிஸ் கார்' ஓடும் போது மேலே உள்ள சிவப்பு விளக்கு எரிந்தது; விமானம் ஓடி நிற்கும் போது இறக்கைகள் அசைய கதவு திறந்தது.

சிறுவர்கள், நிசாவும் மாமியும் கவனக் கிறார்கள் என்பதை அவதானித்ததும் மேலும் மேலும் உற்சாகத்துடன் ஓடவிட்டனர்.

"நாமும் பிள்ளைகளைக் கூட்டிக்கு வந்திருந்தால், கேட்டு அடம்பிடித்திருப்பார்கள். நல்ல வேளை....." என்று நிசா பெருமூச்சுடன் நினைத்துக் கொண்டாள்.

ஹிதாயா திரும்பி வந்து நிசாவை வீட்டினுள் வருமாறு கைகாட்டி அழைத்தாள். அது பழைய ஓலை வீடு. எதிரில் வீடு ஒன்று கட்டப்பட்டு முடியும் தறுவாயில் இருந்தது.

நிசா எழுந்து வீட்டினுள் சென்றாள். ஹிதாயா தான் கொண்டுவந்த பொருட்களை அவளுக்குக் காட்டினாள். 'டெக்', 'ரேடியோ' என்பன வெளியில் வைக்கப்பட்டிருந்தன.

'டெக் பெரிசு, அழகாயிருக்கு, ரேடியோவும் பெரிசுதான்' என்று மலைத்தாள் நிசா.

ஒரு பெரிய பெட்டகம் போன்ற தகர்ப் பெட்டி பூட்டுக்களுடன் காணப்பட்டது.

ஹிதாயா பூட்டுக்களைத் திறந்து பெட்டியின் மூடியை உயர்த்தினாள்.

'ம்மா..... எவ்வளவு உடுப்பு, என்ன அழகான உடுப்புக்கள். நல்ல கலர்கள். என்னென்னமோ மிசின்களும் இருக்கு. அழகான பிங்கான், கோப்பைகள், சென்ட்டுப் போத்தல்கள்.'

ஹிதாயா அதனுள் அடியிலிருந்த ஒரு சிறு அட்டைப் பெட்டியை எடுத்து திறந்தாள். 'எவ்வளவு நகை. போட்டிருக்கத்த

தள்ளி இதுக்குள்ளும் சங்கிலிகள், காப்பு, தோடு'

"இது கோப்பி அரைக்க மிஷின், இது மரக்கறி அரியிற மிஷின், இது ஓறைச்சி அரியிற மிஷின்....."

சாரி ஒன்றைத் தூக்கிப்பார்த்தாள் நிசா. "வேனுமென்றா எடுங்க" என்றாள் ஹிதாயா. "இல்ல. இருக்கட்டும்." என்று கூறி வைத்துவிட்டாள் நிசா.

ஒரு மூலையில் அடுக்கிவைத்திருந்த 'கொலோன்' போத்தல்களில் ஒன்றை எடுத்து திறந்து நிசாவின் மீது பீச்சிவிட்டு அதை அவளிடமே கொடுத்தாள் ஹிதாயா.

மணம் குப்பென்று எழுந்தது. அந்த மணத்தின் மீது அவளுக்குக் காதல் ஏற்பட்டது. இருந்தும் அவள் வாங்க மறுத்தாள்.

ஹிதாயாவின் உம்மா கூப்பிட்டாள், "தேத்தண்ணி இருக்குமகள் கூட்டிக்கு வந்து குடிக்கச் சொல்லுங்க." அவளின் அவசரம், சாமான்களைக் காட்டியது அவளுக்கு சம்மத மில்லை என்பதைக் காட்டியது.

நிசா வெளியே வந்து பாயில் அமர்ந்தாள். ஹிதாயாவும் பக்கத்தில் அமர்ந்து உபசரித்தாள்.

மௌனமாகத் தேனீர் அருந்திக் கொண்டிருந்தாள் நிசா. ம.மி கேட்டாள், "ஊடு முடிய, இன்னும் கொள்ள வேலை கிடக்கா?"

"இல்ல உள் பூச்சு முடிஞ்சு வெளிப் பூச்சியையும் பூசி. சீபெந்தம் போட்டு, கதவு ஜன்னலும் போட்டு, கரண்ட் எடுத்தால் சரி." என்றாள் ஹிதாயாவின் தாய்.

இலேசாக அவள் சொல்லி விட்டாள். மாமி கணக்குப் போட்டாள். இன்னும் முப்பது நாற்பதினாயிரம் வருமே.

'புள்ள எத்தன வருஷம் நிண்ட'

''ரெண்டு வருஷம்''

'மறுகாலும் போறத?'

“டிக்கட்டோடதான் வந்திருக்கன். வீட்ட கொம்பிளீற்றாக்கிற்று, போறதான்.” ஹிதாயா பதில் சென்னாள்.

‘ரெண்டு வருஷம் நிண்ட காசி ஒரு ஊரும் கூட்டி, இவ்வளவு சாமானும் வாங்கப் போதமா? அவ்வளவு சபளம்? மாதம் மூணரை. இரண்டு வருஷமும் நிண்டா எழுபது எழுபத்தைஞ்சுதான் வருமெண்டாங்க. இஞ்சு பாத்ता’

நிசாவின் மனதில் எழுந்த இந்த வினாக்களுக்கு இங்கு விடை காண அவள் முயலவில்லை.

“வாங்க வீட்டப் போய்ப் பார்ப்பம்.” கூப்பிட்டவாறு ஹிதாயா எழுந்தாள். நிசாவும், மாமியைப் பார்த்தவாறு எழுந்தாள்.

மாமி, “போய்ப் பாத்திற்று வாங்க, போவம்” என்று கூறி விட்டு வெற்றிலை வட்டாலை பக்கத்தில் இழுத்தாள்.

ஹிதாயாவின் வீட்டின் உள்ளே சென்று பார்த்த நிசா, தனது வீட்டை நினைத்து பெருமூச்செறிந்தாள். வீடு சுகல சைதிகளுடனும் அமைக்கப்பட்டிருந்தது ஹிதாயாவின் விளக்கங்கள மெளனமாகக் கேட்டவாறே பின் தொடர்ந்தாள்.

“உங்களுக்குத் தெரியு தனே? எந்த புருஷன் மின் யாரா பன்ற காசு ஊட்டுச் செலவுக்குப் போதும். நான் உதுமான் காக்காவுக்குத்தான் காசி அனுப்பின. ஒரு சதமும் வேறு செலவுக்கு எடுக்கல்ல. நான்

இப்ப கொண்ணந்த காசு இத முடிக்கப் போதும்”

“உதுமான்..... காக்காவா?” என்று ஆச்சரியப்பட்ட நிசா, உதுமானையும் ஹிதாயாவையும் பற்றி ஊரில் நடந்த ‘கிசுகிசு’ப் புக்களை நினைத்துப் பார்த்தாள்.

‘ஹிதாயாவ உதுமான் தான் வெச்சிக்கிருக்கானாம். வெளிநாடு போகக்குள்ள அவன் தான் கொழும்புக்குக் கூட்டிக்குப் போனதாம். புருஷனும் போகலயாம். தனி நூம் எடுத்து ரெண்டு பேரும் ஏழெட்டுப் பத்து நாள் நிண்டாங்களாம்.’

“அப்ப நாங்க போறம்” என்று விடை பெற்று வெளியே வந்து, “வாங்க மாமி போவம்” என்று அழைத்தவாறு வாயிலை நோக்கி நடந்தாள் நிசா.

மாமியும் நிசாவும் வீதிக்கு வரவும், அவ்வீதியால் ஒரு கார் வரவும் சரியாக இருந்தது. கார் செல்லட்டும் என்று வேலியுடன் ஒதுங்கி நின்றனர்.

கார் அவர்களைக் கடந்து சென்ற போது ‘நிசா’ என்று யாரோ கூப்பிட்ட மாதிரிக் கேட்டது அதனால் சற்றுத் தாமதித்து நின்று திரும்பிப் பார்த்தனர்.

ஏழெட்டு வீடு தாண்டிச் சென்ற கார் நின்றது. அதிலிருந்து இறங்கியவர் நிசாவைக் கையைக் காட்டி அழைத்தார்.

(வரும்.....)

□

உங்கள் ஆதரவுக்கு நன்றி.

A. H. அப்துல் ழாஹீர் - மருதமுனை.

உமா. விஸ்வநாதன் - பாண்டிருப்பு.

மா. மோகன சீலன் (லாமோட்) - கர்முனை,

I. M. நூமில் - மருதமுனை.

கே. காலிங்க சிவம் (அம்மனார்),

திருமதி யு. சேரன் (அம்மனார்),

M. S. அப்துல்ஹை (அலிகார்).

அட்டாளைச் சேனை ஆசிரிய கலாசாலை, அதிபர், விரிவுரையாளர்கள், ஆசிரிய மாணவர்கள்

கமு/லாஹீரா ம. வி., கமு/அல் - மனார் ம. வி., கமு/ஷங்கல் இல்ம் ம. வி.

கமு/வெஸ்லி ம. வி., கமு/மஹமுத் பாலிகா ம. வி., கமு/விஷ்ணு ம. வி.

மட்/அலிகார் ம. வி. - அதிபர்கள், ஆசிரியர்கள், மாணவர்கள்.

உங்களிடமிருந்து.....

உங்கள் சஞ்சிகை தொடர்ந்து வெளிவருவதாக அறிந்தேன், மிகவும் சந்தோசம். இன்று சஞ்சிகைகள் பல தொடர்வது சில. வேறுபட்டு, முற்போக்கான; தரமான கருத்துக்களுடன் உங்கள் முயற்சி தொடர என்றும் என் வாழ்த்துக்கள். இடர்கள் பல வரினும் சோர்ந்திட வேண்டாம்.

என். பார்த்திபன். பி. ஏ. ரஜவல, கண்டி

முனைப்பு 1ம் இதழ் அமைப்பிலும், உள்ளடக்கத்திலும் நம்பிக்கையை ஏற்படுத்தியது. 2ம் இதழ் மேலும் என் உள்ளத்தில் இடம் கொண்டுவிட்டது. ஆரம்பத்தில் விற்பனையைக் கொண்டு சஞ்சிகையின் வெளியீட்டைத் தீர்மானிப்பது ஈழத்தைப் பொறுத்தவரை பொருந்தாது எனக் கருதுகிறவன் நான். எனவே முனைப்பு நல்ல இலக்கிய உள்ளங்களை சென்றடைய முயலுங்கள். அவ்வாறான ரசிகர்களைக் கொண்டு முனைப்பின் எதிர் காலத்தளத்தைத் தீர்மானியுங்கள், சஞ்சிகை வெளியீட்டுத் தன்மை கடினமானது. பாரிய பொறுப்புத்தான். ஆயினும், உங்களோடு கைகோர்த்துள்ள சகோதர எழுத்தாளர்கள் யாவரும் இணைந்து வெற்றி காணுங்கள். வாழ்த்துக்கள். அமைப்பிலும், உள்ளடக்கத்திலும் நவீனத்துவம் பிரகாசிக்கிறது. இதுவே பெரும் வெற்றியெனக் கூறலாம்.

த. பேரின்பம் அக்கரைப்பற்று

மருதூரின் கண்ணே முகிழ்த்ததோர் முனைப்பு!
உருகண்டு கருகண்டு உண்மையிலோர் சுளிப்பு!
தரமுண்டு திறங்கண்டு தருகின்றேன் தனிமதிப்பு!

மணிக் கவிராயர் அக்கரைப்பற்று

ஆசிரியர் தலைப்பு வழமையானதுதான். புதிய சஞ்சிகை என்றால் தொடர்ந்து வருமா என்ற கேள்வியினால்தான் விடயதானங்கள் வரச் சாத்தியப்படுவதில்லை. முக்கிய பிரபலங்களும் எழுதிக் கேட்டாலும் அனுப்புவதில்லை.

மருதூர்வாணன் மருதமுனை

முனைப்பு, இலக்கிய சஞ்சிகைகளுக்கு சிறந்ததொரு முன்மாதிரி. இரண்டாவது முனைப்பு மலரில் உள்ள விடயதானங்கள் அனைத்தும் இலக்கியப் பார்வையில் தரமானவைதான் இருந்தும் என்னைப் போன்ற வாசக உள்ளங்களின் மூளையைப் போட்டு குழம்பச் செய்திருக்கின்றீர்கள்.

றகுமான். ஏ. ஜெமீல் மருதமுனை

முனைப்பு -2 ஒன்றைவிட பிரகாசிக்கிறது. அது வளர்மதி போல் மேலும் வளர வேண்டும்.

ஏ. எஸ். குணசீலன் கல்லடி

முனைப்பு 2 வாசித்தேன். நல்ல முறையில் திட்டமிடப்பட்ட அருமையான முயற்சி இன்னும் சீராக்க வாய்ப்புண்டு. ஆசிரியர் குறிப்பில் குறிப்பிட்டுள்ளது போல் நம் நாட்டில் இலக்கியப் பணியென்றால் நிறைந்த சுமையும் பல தடைகளும் உள்ளன. ஆனால் முன்னெடுப்போதும் இருந்த நிலையை விடவும் இன்று தரமான வாசகர்களும், தேடலுள்ளவர்களும் உள்ளனர்

முனைப்பு தன்பணியில் ஒரு இடத்தினை நிரப்பும். பல முயற்சிகளில் முனைப்பு வளரட்டும். யாழ்ப்பாணத்தில் பரவலான அறிமுகத்தினைப் பெறுகின்றது. தரத்தினைப் பேணுங்கள்.

எஸ். கருணாகரன் இயக்கச்சி

சுலை இலக்கியத்தில் முத்திரை பதிக்க
முனைப்புக்கு எமது
வாழ்த்துக்கள்.

சாய்ந்தாருது வட-மத்திய தொழிலாளர்
சிக்கன கடனுதவு கூட்டுறவுச் சங்கம்,
சாய்ந்தமருது.

சாய்ந்தமருது தச்சத் தொழிலாளர்
சிக்கன கடனுதவு கூட்டுறவுச் சங்கம்,
சாய்ந்தமருது.

நீஸாஜ் ட்றவல்ஸ்

ஐ. எல். எம். நீஸார்
“சார்மிங் யாட்”
அல் - மனார் வீதி,
மருதமுனை,
கல்முனை.

சகல விதமான வெளிநாட்டுப் பயணங்களுக்கும்
மத்திய கிழக்கு நாடுகள்
தாய்வான், ஹொங்கொங்
மிக விரைவாக பிரயாணத்தை மேற்கொள்வதற்கும்
சர்வதேச நாடுகளுக்கான பாஸ்போட்டுக்கும்
விமான டிக்கட் ஏற்பாடுகளுக்கும் குறைந்த கட்டணம்,
விரைவான விசா, திருப்திகரமான இடம்,
கவர்ச்சிகரமான சம்பளம்.

வீட்டுப் பணிப் பெண்கள் (HOUSE MAIDS)
வீட்டுப் பையன்கள் (HOUSE BOYS)
வேறுவித வேலையாட்கள், சாரதிகள்

I. L. M. Nizar
“Charming Yard”
Al-Manar Road,
Maruthamunai,
Kalmunai.

NIZAJ TRAVELS

N
NIZAJ

UNIVERSAL
LIBRARY SERVICE